

Ik ben Flevoland

Hoofdstuk ۱ – Ik ben Flevoland

Ik ben Flevoland.

De meeste provincies begonnen lang geleden.

Met dorpen.

Met kerken.

Met markten.

Met generaties mensen.

Mijn verhaal begon anders.

Heel anders.

Eeuwenlang lag ik onder water.

Waar nu huizen staan, zwommen vroeger vissen.

Waar nu auto's rijden, voeren ooit schepen.

Waar kinderen vandaag voetballen, lag ooit de bodem van de Zuiderzee.

فصل اول – من فلفولاند هستم

من فلفولاند هستم.

بیشتر استان‌ها مدت‌ها پیش به وجود آمدند.

با روستاها.

با کلیساها.

با بازارها.

و با نسل‌های فراوان.

اما داستان من متفاوت آغاز شد.

برای قرن‌ها زیر آب بودم.

جایی که امروز خانه‌ها قرار دارند، روزی ماهی‌ها شنا می‌کردند.

جایی که امروز خودروها حرکت می‌کنند، زمانی کشتی‌ها عبور می‌کردند.

و جایی که کودکان امروز فوتبال بازی می‌کنند، روزی کف دریای زویدرزه بود.

De eerste bewoners

Toen de eerste bewoners kwamen, voelde alles nieuw.

Niet nieuw zoals een geschilderd huis.

Niet nieuw zoals een nieuwe straat.

Maar nieuw zoals een blanco bladzijde.

Niemand had hier grootouders gehad.

Niemand had hier jeugdherinneringen.

Niemand had hier een familiegeschiedenis.

Alles moest nog beginnen.

نخستین ساکنان

وقتی نخستین ساکنان آمدند، همه چیز تازه بود.

نه تازه مانند خانه‌ای رنگ‌شده.

نه تازه مانند خیابانی جدید.

بلکه تازه مانند صفحه‌ای سفید.

هیچکس اینجا پدربزرگ و مادربزرگی نداشت.

هیچکس خاطره کودکی نداشت.

هیچکس تاریخ خانوادگی نداشت.

همه چیز باید از نو آغاز می‌شد.

De man uit Groningen

Een van de eerste bewoners kwam uit Groningen.

Hij was boer.

Zijn vader was boer.

Zijn grootvader ook.

Toen hij hier arriveerde, keek hij uit over eindeloze stukken land.

Zwarte vruchtbare grond.

Nieuwe kansen.

Maar ook onzekerheid.

مردی از خرونینگن

یکی از نخستین ساکنان از خرونینگن آمده بود.

کشاورز بود.

پدرش کشاورز بود.

و پدربزرگش نیز.

وقتی به اینجا رسید، زمین‌های وسیعی را دید.

خاکی حاصلخیز.

فرصت‌هایی تازه.

اما همراه با تردید و نگرانی.

Zijn vrouw

Zijn vrouw vond het moeilijker.

In Groningen kende zij iedereen.

Hier kende zij niemand.

Geen familie.

Geen vriendinnen.

Geen burens met wie zij was opgegroeid.

Soms voelde het alsof zij op een andere planeet woonde.

همسرش

برای همسرش همه چیز سخت‌تر بود.

در خرونینگن همه را می‌شناخت.

اما اینجا کسی را نمی‌شناخت.

نه خانواده.

نه دوستان.

نه همسایه‌هایی که از کودکی می‌شناخت.

گاهی احساس می‌کرد روی سیاره‌ای دیگر زندگی می‌کند.

De buurman

Op een avond klopte een buurman aan.

Hij kwam uit Limburg.

Honderden kilometers verderop.

Normaal gesproken zouden hun levens elkaar nooit hebben gekruist.

Maar hier waren zij burens geworden.

همسایه

شبی همسایه‌ای در زد.

او از لیمبورخ آمده بود.

صدها کیلومتر دورتر.

در شرایط عادی هرگز یکدیگر را ملاقات نمی‌کردند.

اما اینجا همسایه شده بودند.

Een nieuwe gemeenschap

Langzaam ontstond iets bijzonders.

Mensen kwamen uit heel Nederland.

Uit Friesland.

Uit Zeeland.

Uit Brabant.

Uit Noord-Holland.

Uit Overijssel.

Iedereen bracht iets mee.

Een accent.

Een gewoonte.

Een recept.

Een verhaal.

جامعه‌ای تازه

کم‌کم اتفاقی ویژه رخ داد.

مردم از سراسر هلند آمدند.

از فریسلاند.

از زیلاند.

از برابانت.

از هلند شمالی.

از اوورایسل.

هر کسی چیزی با خود آورد.

یک لهجه.

یک عادت.

یک دستور غذا.

یا یک داستان.

Wat Flevoland mij leerde

Ik leerde dat een gemeenschap niet altijd eeuwen nodig heeft.

Soms ontstaat zij doordat mensen samen besluiten om ergens een thuis van te maken.

آنچه فلفولاند به من آموخت

فلفولاند به من آموخت که یک جامعه همیشه به صدها سال زمان نیاز ندارد.

گاهی فقط کافی است انسان‌ها تصمیم بگیرند جایی را به خانه تبدیل کنند.

Hoofdstuk ۲ – De jongen van Almere

فصل دوم – پسر آلمیره

Op een ochtend wordt een jongen wakker in Almere.

Een stad die jonger is dan zijn grootouders.

Voor hem is dat normaal.

Maar voor veel mensen blijft het bijzonder.

فصل دوم – پسر آلمیره

صبحی پسری در آلمیره از خواب بیدار می‌شود.

شهری که از پدر بزرگ و مادر بزرگش جوان‌تر است.

برای او این موضوع عادی است.

اما برای بسیاری از مردم هنوز عجیب به نظر می‌رسد.

Hoofdstuk ۲ – De jongen van Almere

Ik ben Flevoland.

En als er één plek is die laat zien hoe snel een landschap kan veranderen, dan is het Almere.

Een stad die nog niet bestond in de jeugd van veel Nederlanders.

Een stad die letterlijk uit het water werd geboren.

فصل دوم – پسر آلمیره

من فلفولاند هستم.

و اگر جایی باشد که نشان دهد یک سرزمین چقدر سریع می‌تواند تغییر کند، آن آلمیره است.

شهری که در دوران کودکی بسیاری از هلندی‌ها اصلاً وجود نداشت.

شهری که به معنای واقعی کلمه از دل آب متولد شد.

Het appartement

Een jongen van zestien wordt wakker in een appartement op de twaalfde verdieping.

Vanuit zijn raam ziet hij flats.

Fietspaden.

Bomen.

En in de verte het water.

Voor hem is dit gewoon thuis.

آپارتمان

پسری شانزده ساله در آپارتمانی در طبقه دوازدهم از خواب بیدار می‌شود.

از پنجره خانه‌اش ساختمان‌ها را می‌بیند.

مسیرهای دوچرخه.

درختان.

و در دوردست آب را.

برای او این فقط خانه است.

Zijn opa

Zijn opa denkt daar anders over.

Wanneer hij op bezoek komt, vertelt hij vaak hetzelfde verhaal.

Toen ik zo oud was als jij, lag hier alleen water.”“

پدربزرگش

اما پدربزرگش نظر دیگری دارد.

هر بار که به دیدنش می‌آید، تقریباً همان داستان را تعریف می‌کند.

وقتی من هم‌سن تو بودم، اینجا فقط آب بود.

Moeilijk voor te stellen

De jongen probeert zich dat voor te stellen.

Een zee.

Golven.

Vissersboten.

Op de plek waar nu scholen staan.

Waar nu supermarkten zijn.

Waar nu duizenden mensen wonen.

تصور کردنش سخت است

پسر سعی می‌کند این را تصور کند.

دریا.

موج‌ها.

قایق‌های ماهیگیری.

در جایی که امروز مدرسه وجود دارد.

سوپرمارکت وجود دارد.

و هزاران نفر زندگی می‌کنند.

De school

Op school zitten kinderen uit tientallen verschillende achtergronden.

Sommigen hebben ouders uit Amsterdam.

Anderen uit Suriname.

Marokko.

Turkije.

Polen.

Iran.

Engeland.

مدرسه

در مدرسه کودکانی با پیشینه‌های مختلف حضور دارند.

بعضی والدینی از آمستردام دارند.

بعضی از سورینام.

مراکش.

ترکیه.

لهستان.

ایران.

یا انگلستان.

De docent

Een docent vertelt tijdens de les over de geschiedenis van Flevoland.

Hij laat oude foto's zien.

Foto's van water.

Foto's van dijken.

Foto's van kale vlaktes zonder huizen.

De klas kijkt verbaasd.

معلم

معلمی در کلاس درباره تاریخ فلفلاند توضیح می‌دهد.

عکس‌های قدیمی را نشان می‌دهد.

عکس‌هایی از آب.

از سدها.

و از زمین‌های خالی بدون خانه.

دانش‌آموزان با تعجب نگاه می‌کنند.

De voetbalclub

Na school gaat de jongen naar voetbaltraining.

Het veld ligt vol kinderen.

Sommigen dromen van Ajax.

Anderen van het Nederlands elftal.

De meesten zullen nooit profvoetballer worden.

Maar dat maakt niets uit.

باشگاه فوتبال

بعد از مدرسه پسر به تمرین فوتبال می‌رود.

زمین پر از کودکان است.

بعضی رؤیای آژاکس را دارند.

بعضی رؤیای تیم ملی هلند را.

اکثرشان فوتبالیست حرفه‌ای نخواهند شد.

اما مهم نیست.

De avond

Wanneer de zon ondergaat, fietst hij naar huis.

Langs brede wegen.

Langs moderne huizen.

Langs jonge bomen die ieder jaar iets groter worden.

Net als hijzelf.

عصر

وقتی خورشید غروب می‌کند، با دوچرخه به خانه برمی‌گردد.

از کنار خیابان‌های عریض.

خانه‌های جدید.

و درختان جوانی که هر سال کمی بلندتر می‌شوند.

درست مثل خودش.

Wat Almere mij leerde

Almere leerde mij dat nieuw niet hetzelfde is als leeg.

Nieuwe plaatsen kunnen net zoveel verhalen dragen als oude plaatsen.

Ze hebben alleen iets minder tijd gehad om ze te verzamelen.

آنچه آلمیره به من آموخت

آلمیره به من آموخت که جدید بودن به معنای خالی بودن نیست.

مکان‌های جدید نیز می‌توانند به اندازه مکان‌های قدیمی داستان داشته باشند.

فقط زمان کمتری برای جمع کردن آن‌ها داشته‌اند.

Hoofdstuk ۳ – De vrouw van Lelystad

فصل سوم – زن لیلیستاد

Iedere ochtend om half zeven opent een vrouw de deur van haar huis in Lelystad.

De lucht boven het Markermeer verandert langzaam van kleur.

Van donkerblauw naar grijs.

Van grijs naar goud.

فصل سوم – زن لیلیستاد

هر صبح ساعت شش و نیم زنی در خانه‌اش در لیلیستاد را باز می‌کند.

آسمان بالای مارکر میر آرام آرام تغییر رنگ می‌دهد.

از آبی تیره.

به خاکستری.

و سپس به طلایی.

De wind

In Lelystad is de wind nooit ver weg.

Soms zacht.

Soms krachtig.

Maar altijd aanwezig.

باد

در لیلیستاد باد هیچ‌وقت دور نیست.

گاهی آرام.

گاهی نیرومند.

اما همیشه حضور دارد.

Het station

De vrouw werkt in Amsterdam.

Iedere ochtend neemt zij de trein.

Zij kent de gezichten van andere forenzen.

Niet hun namen.

Maar hun gezichten.

ایستگاه

زن در آمستردام کار می‌کند.

هر روز با قطار سفر می‌کند.

چهره بسیاری از مسافران را می‌شناسد.

نه نامشان را.

اما چهره‌هایشان را.

De man met de krant

Er is een man die altijd een krant leest.

Altijd dezelfde plek.

Altijd hetzelfde tijdstip.

مرد روزنامه‌خوان

مردی وجود دارد که همیشه روزنامه می‌خواند.

همیشه در همان صندلی.

و در همان ساعت.

De jonge moeder

Een paar rijen verder zit een jonge moeder.

Met een kinderwagen.

Met een vermoeide glimlach.

En met een baby die soms slaapt.

En soms niet.

مادر جوان

چند ردیف جلوتر مادری جوان نشسته است.

کالسکه همراهش است.

لبخندی خسته روی صورتش دیده می‌شود.

و کودکی که گاهی خواب است.

و گاهی نه.

De terugreis

s Avonds keert iedereen terug.'

Moe.

Stiller dan in de ochtend.

Maar ook opgelucht.

بازگشت

عصر همه باز می‌گردند.

خسته‌تر از صبح.

ساکت‌تر از صبح.

اما آسودم‌تر.

Het uitzicht

Wanneer de trein Lelystad nadert, kijkt de vrouw uit het raam.

Het water verschijnt.

De lucht lijkt groter dan ergens anders.

En iedere keer voelt het alsof zij thuiskomt.

چشم‌انداز

وقتی قطار به لیلیستاد نزدیک می‌شود، زن از پنجره بیرون را نگاه می‌کند.

آب نمایان می‌شود.

آسمان بزرگتر از هر جای دیگر به نظر می‌رسد.

و هر بار احساس می‌کند به خانه رسیده است.

Wat Lelystad mij leerde

Lelystad leerde mij dat thuis niet altijd de plek is waar je werkt.

Maar de plek waar je weer kunt ademen.

آنچه لیلیستاد به من آموخت

لیلیستاد به من آموخت که خانه همیشه جایی نیست که در آن کار می‌کنی.

بلکه جایی است که دوباره می‌توانی نفس راحتی بکشی.

Hoofdstuk ۴ – De vissers van Urk

فصل چهارم – ماهیگیران اورک

Lang voordat Flevoland bestond, was Urk al een gemeenschap.

Toen lag het nog als eiland in zee.

Omringd door water.

Door wind.

Door verhalen.

فصل چهارم – ماهیگیران اورک

مدتها پیش از آنکه فلفولاند وجود داشته باشد، اورک جامعه‌ای زنده بود.

آن زمان هنوز جزیره‌ای در میان دریا بود.

احاطه‌شده با آب.

باد.

و داستان‌ها.

De haven

Vroeg in de ochtend liggen vissersboten in de haven.

Sommige vertrekken.

Andere keren terug.

Meeuwen cirkelen boven het water.

بندر

صبح زود قایق‌های ماهیگیری در بندر دیده می‌شوند.

بعضی در حال حرکت هستند.

بعضی باز می‌گردند.

مرغان دریایی بالای آب پرواز می‌کنند.

De oude visser

Een oude visser kijkt naar de boten.

Zijn handen vertellen hun eigen verhaal.

Jaren van wind.

Jaren van kou.

Jaren van hard werken.

ماهیگیر سالخورده

ماهیگیری سالخورده به قایق‌ها نگاه می‌کند.

دستانش داستان خود را دارند.

سال‌ها باد.

سال‌ها سرما.

و سال‌ها کار سخت.

Zijn kleinzoon

Naast hem staat zijn kleinzoon.

Twaalf jaar oud.

Nieuwsgierig.

Vol vragen.

نوه‌اش

کنارش نوه‌اش ایستاده است.

دوازده ساله.

کنجکاو.

و پر از سؤال.

Het verhaal

Was Urk echt ooit een eiland?"“

vraagt de jongen.

De oude man lacht.

Ja.”“

zegt hij.

En soms voelt het nog steeds zo.”“

داستان

پسر می پرسد:

واقعاً اورک زمانی جزیره بود؟

پیرمرد می خندد.

بله.

و بعد می گوید:

و گاهی هنوز هم همین احساس را دارد.

Wat Urk mij leerde

Urk leerde mij dat sommige gemeenschappen veranderen zonder hun ziel te verliezen.

آنچه اورک به من آموخت

اورک به من آموخت که بعضی جوامع می توانند تغییر کنند.

بی آنکه روح خود را از دست بدهند.

Hoofdstuk ۵ – De stilte van de Oostvaardersplassen

فصل پنجم – سکوت اوستفاردسپلاسن

Hoofdstuk ۵ – De stilte van de Oostvaardersplassen

Ik ben Flevoland.

Wanneer mensen voor het eerst over Flevoland horen, denken zij vaak aan steden.

Aan dijken.

Aan landbouw.

Aan nieuw land.

Maar er is ook een plek waar de natuur lijkt te hebben besloten haar eigen verhaal te schrijven.

De Oostvaardersplassen.

فصل پنجم – سکوت اوستفاردرسپلاس

من فلفولاند هستم.

وقتی مردم برای نخستین بار نام فلفولاند را می‌شنوند، معمولاً به شهرها فکر می‌کنند.

به سدها.

به کشاورزی.

و به زمین‌های تازه.

اما جایی هم وجود دارد که انگار طبیعت خودش تصمیم گرفته داستانش را بنویسد.

اوستفاردرسپلاس.

De vogelaar

Nog voor zonsopgang arriveert een vogelaar.

Hij draagt een verrekijker.

Een notitieboekje.

En vooral veel geduld.

پرندنگر

پیش از طلوع خورشید پرندنگری به منطقه می‌رسد.

دوربین دوچشمی همراه دارد.

دفترچه‌ای برای یادداشت.

و مهم‌تر از همه، صبر.

Wachten

Sommige mensen vinden wachten vervelend.

Maar niet hij.

Voor hem hoort wachten bij kijken.

En kijken hoort bij begrijpen.

انتظار

بعضی آدم‌ها از انتظار خوششان نمی‌آید.

اما نه او.

برای او انتظار بخشی از دیدن است.

و دیدن بخشی از فهمیدن.

De eerste beweging

In de verte beweegt iets tussen het riet.

Heel even.

Dan verdwijnt het weer.

De vogelaar glimlacht.

Hij weet dat de ochtend net begonnen is.

نخستین حرکت

در دوردست چیزی میان نیزارها حرکت می‌کند.

فقط برای لحظه‌ای.

و بعد ناپدید می‌شود.

پرندهنگر لبخند می‌زند.

می‌داند که صبح تازه آغاز شده است.

De paarden

Verderop loopt een groep wilde paarden.

Rustig.

Zelfverzekerd.

Alsof zij niet weten dat mensen naar hen kijken.

اسب‌ها

کمی دورتر گروهی از اسب‌های وحشی حرکت می‌کنند.

آرام.

مطمئن.

گویی نمی‌دانند که کسی به آن‌ها نگاه می‌کند.

Het meisje

Een meisje staat naast haar moeder.

Ze heeft nog nooit zulke grote dieren van dichtbij gezien.

Ze zegt bijna niets.

Alleen kijken is genoeg.

دختر

دختری کنار مادرش ایستاده است.

تا به حال چنین حیواناتی را از نزدیک ندیده است.

چیزی نمی‌گوید.

فقط نگاه می‌کند.

و همین کافی است.

De fotograaf

Op een uitkijktoren wacht een fotograaf.

Soms urenlang.

Niet omdat hij lui is.

Maar omdat natuur zich niet laat haasten.

عکاس

روی برج دیدهبانی عکاسی منتظر است.

گاهی ساعت‌ها.

نه از روی تنبلی.

بلکه چون طبیعت عجله نمی‌کند.

De lucht

Boven de plassen verandert de lucht voortdurend.

Blauw.

Grijs.

Zilver.

Goud.

Soms lijken er op één dag tien verschillende hemels voorbij te trekken.

آسمان

بالای تالابها آسمان مدام تغییر می‌کند.

آبی.

خاکستری.

نقره‌ای.

طلایی.

گاهی انگار در یک روز ده آسمان مختلف دیده می‌شود.

De oude vrijwilliger

Bij het bezoekerscentrum werkt een vrijwilliger.

Hij komt hier al vijftien jaar.

Misschien langer.

Hij kent de seizoenen.

De vogels.

De wandelpaden.

En honderden verhalen van bezoekers.

داوطلب سالخورده

در مرکز بازدیدکنندگان داوطلبی کار می‌کند.

پانزده سال است که به اینجا می‌آید.

شاید بیشتر.

فصل‌ها را می‌شناسد.

پرندگان را می‌شناسد.

و صدها داستان از بازدیدکنندگان را به یاد دارد.

Een vraag

Een jongen vraagt hem:

Wat is hier het mooiste?”“

De vrijwilliger denkt even na.

Dan antwoordt hij:

Dat hangt ervan af hoe goed je kijkt.”“

یک سوال

پسری از او می‌پرسد:

زیباترین چیز اینجا چیست؟

داوطلب کمی فکر می‌کند.

و بعد می‌گوید:

بستگی دارد چقدر خوب نگاه کنی.

De zonsondergang

Tegen de avond wordt alles stiller.

De vogels zoeken hun plek voor de nacht.

Het water wordt donkerder.

De wind gaat liggen.

En langzaam verdwijnt de zon achter de horizon.

غروب

نزدیک شب همه چیز آرام‌تر می‌شود.

پرندگان برای شب آماده می‌شوند.

آب تیرمتر می‌شود.

باد فروکش می‌کند.

و خورشید آرام پشت افق پنهان می‌شود.

Wat de Oostvaardersplassen mij leerden

De Oostvaardersplassen leerden mij dat niet iedere plek door mensen hoeft te worden gevuld.

Sommige plekken herinneren ons eraan dat de wereld groter is dan wijzelf.

آنچه اوستفاردرسپلاسن به من آموخت

اوستفاردرسپلاسن به من آموخت که لازم نیست همه جا با حضور انسان پر شود.

بعضی مکان‌ها به ما یادآوری می‌کنند که جهان بزرگتر از ماست.

Hoofdstuk ۶ – De boerin van Dronten

فصل ششم – زن کشاورز در درونتین

Op een uitgestrekt stuk land bij Dronten begint een nieuwe dag.

De lucht is nog bleek.

De zon is nog laag.

Maar de boerin is al wakker.

فصل ششم – زن کشاورز در درونتین

در زمین‌های وسیع اطراف درونتین روز تازه‌ای آغاز می‌شود.

آسمان هنوز روشن نشده است.

خورشید پایین است.

اما زن کشاورز بیدار شده است.

De tractor

In de schuur staat een tractor.

Groot.

Sterk.

Onmisbaar.

Maar vandaag kijkt zij eerst naar het land.

Zoals haar vader dat deed.

En haar moeder.

تراکتور

در انبار تراکتوری قرار دارد.

بزرگ.

نیرومند.

و ضروری.

اما او پیش از هر چیز به زمین نگاه می‌کند.

همان‌طور که پدرش نگاه می‌کرد.

و مادرش.

De grond

De grond van Flevoland behoort tot de vruchtbaarste van Europa.

Maar vruchtbare grond alleen is niet genoeg.

Je hebt ook kennis nodig.

Geduld.

En doorzettingsvermogen.

خاک

خاک فلفولاند از حاصلخیزترین خاک‌های اروپا است.

اما خاک حاصلخیز به تنهایی کافی نیست.

دانش هم لازم است.

صبر.

و پشتکار.

De regen

Soms valt er te weinig regen.

Soms juist te veel.

En soms gebeurt alles precies zoals gehoopt.

Maar nooit zoals gepland.

باران

گاهی باران کم می‌بارد.

گاهی بیش از حد.

و گاهی همه چیز همان‌طور پیش می‌رود که آرزو شده بود.

اما هرگز دقیقاً مطابق برنامه نیست.

Haar zoon

Na school helpt haar zoon mee.

Niet altijd met enthousiasme.

Zoals veel tieners.

Maar toch helpt hij.

En ongemerkt leert hij meer dan hij denkt.

پسرش

بعد از مدرسه پسرش کمک می‌کند.

نه همیشه با اشتیاق.

مثل بسیاری از نوجوانان.

اما کمک می‌کند.

و بی‌آنکه متوجه باشد، چیزهای زیادی یاد می‌گیرد.

Wat Dronen mij leerde

Dronen leerde mij dat vooruitgang vaak begint met mensen die iedere dag opnieuw hetzelfde werk doen.

Met aandacht.

Met vakmanschap.

En met vertrouwen in morgen.

آنچه درونتن به من آموخت

درونتن به من آموخت که پیشرفت اغلب از انسان‌هایی آغاز می‌شود که هر روز دوباره کار خود را انجام می‌دهند.

با دقت.

با مهارت.

و با امید به فردا.

Hoofdstuk ۷ – De man die over de dijk wandelde

فصل هفتم – مردی که روی سد قدم می‌زد

(ادامه...)

Hoofdstuk ۷ – De man die over de dijk wandelde

Ik ben Flevoland.

Sommige mensen wandelen om fit te blijven.

Sommigen wandelen om na te denken.

En sommigen wandelen omdat bepaalde plekken hen blijven roepen.

Zoals de dijken van Flevoland.

فصل هفتم – مردی که روی سد قدم می‌زد

من فلفولاند هستم.

بعضی آدم‌ها برای سلامتی قدم می‌زنند.

بعضی برای فکر کردن.

و بعضی چون مکان‌هایی وجود دارند که همیشه آن‌ها را به سوی خود می‌خوانند.

مثل سدهای فلفولاند.

Iedere zaterdag

Iedere zaterdagmorgen trekt een man zijn wandelschoenen aan.

Hij neemt geen haast mee.

Geen planning.

Geen doel.

Alleen tijd.

هر شنبه

هر شنبه صبح مردی کفش‌های پیاده‌روی‌اش را می‌پوشد.

نه عجله‌ای با خود می‌آورد.

نه برنامه‌ای.

نه مقصدی خاص.

فقط زمان.

Het water

Aan de ene kant ligt het water.

Uitgestrekt.

Rustig.

Bijna eindeloos.

Aan de andere kant ligt het land.

Het land dat ooit zee was.

آب

در یک سوی او آب قرار دارد.

وسیع.

آرام.

تقریباً بی‌انتهای.

و در سوی دیگر خشکی قرار دارد.

سرزمینی که روزی دریا بود.

Zijn vader

Toen hij jong was, kwam hij hier met zijn vader.

Zijn vader wees naar het water.

En vertelde verhalen over de Zuiderzee.

Over stormen.

Over vissers.

Over schepen.

پدرش

وقتی کودک بود، همراه پدرش به اینجا می آمد.

پدر به آب اشاره می کرد.

و از زویدرزه می گفت.

از طوفان ها.

از ماهیگیران.

و از کشتی ها.

De stilte

Vandaag wandelt hij alleen.

Maar niet eenzaam.

Sommige stiltes voelen leeg.

Andere stiltes voelen vol.

Deze stilte behoort tot de tweede soort.

سکوت

امروز تنها قدم می زند.

اما احساس تنهایی نمی کند.

بعضی سکوت ها خالی هستند.

بعضی سکوت ها پر.

این سکوت از نوع دوم است.

De fietser

Een fietser rijdt voorbij.

Goedemorgen.”“

zegt hij.

Goedemorgen.”“

antwoordt de wandelaar.

Meer woorden zijn niet nodig.

دوچرخه‌سوار

دوچرخه‌سواری از کنار او عبور می‌کند.

صبح بخیر.

صبح بخیر.

همین.

نیازی به حرف بیشتری نیست.

De wolken

Boven het water trekken wolken voorbij.

Snel.

Langzaam.

Dik.

Dun.

Het landschap verandert voortdurend.

Zelfs wanneer alles stil lijkt.

ابر ها

ابر ها بر فراز آب حرکت می‌کنند.

برخی سریع.

برخی آرام.

برخی ضخیم.

برخی نازک.

منظره مدام تغییر می‌کند.

حتی وقتی همه چیز ساکن به نظر می‌رسد.

De bank

Halverwege de dijk staat een bankje.

Hij gaat zitten.

Zoals hij bijna iedere week doet.

نیمکت

در میانه سد نیمکتی قرار دارد.

می‌نشیند.

همان‌طور که تقریباً هر هفته می‌نشیند.

Wat hij ziet

Een zeilboot.

Een groep vogels.

Een vissende reiger.

Golven die tegen de stenen slaan.

Voor anderen misschien gewone dingen.

Voor hem niet.

آنچه می‌بیند

قایقی بادبانی.

گروهی از پرندگان.

حواصیلی که ماهی می‌گیرد.

موج‌هایی که به سنگ‌ها برخورد می‌کنند.

برای دیگران شاید عادی باشند.

اما برای او نه.

Wat de dijk mij leerde

De dijk leerde mij dat bescherming niet altijd zichtbaar hoeft te zijn.

Sommige van de belangrijkste dingen in een samenleving vallen pas op wanneer ze ontbreken.

آنچه سد به من آموخت

سد به من آموخت که محافظت همیشه دیده نمی‌شود.

بعضی از مهمترین چیزهای زندگی فقط زمانی به چشم می‌آیند که دیگر وجود نداشته باشند.

Hoofdstuk ۸ – Het meisje van Zeewolde

فصل هشتم – دختر زیفولده

Zeewolde is jong.

Jonger dan veel mensen die er wonen.

Maar dat maakt het niet minder echt.

فصل هشتم – دختر زیفولده

زیفولده جوان است.

جوان‌تر از بسیاری از ساکنانش.

اما این باعث نمی‌شود کمتر واقعی باشد.

Het bos

Op een ochtend fietst een meisje door het Horsterwold.

Een van de grootste loofbossen van Nederland.

De zon valt tussen de bomen.

De lucht ruikt naar bladeren.

جنگل

صبحی دختری در جنگل هورسترفولد دوچرخه‌سواری می‌کند.

یکی از بزرگترین جنگل‌های برگریز هلند.

نور خورشید از میان درختان می‌تابد.

و هوا بوی برگ می‌دهد.

Haar geheim

Wanneer zij klein was, dacht zij dat het bos geheimen had.

Dat achter iedere boom een verhaal verborgen zat.

Nu is zij ouder.

Maar helemaal verdwenen is dat gevoel nooit.

راز او

وقتی کوچک بود فکر می کرد جنگل رازهایی در خود دارد.

اینکه پشت هر درخت داستانی پنهان شده است.

اکنون بزرگتر شده.

اما آن احساس هرگز کاملاً از بین نرفته است.

De hut

Samen met vrienden bouwde zij ooit een hut.

Niet groot.

Niet stevig.

Maar voor hen voelde het als een kasteel.

کلبه

روزی با دوستانش کلبه ای ساخته بود.

نه بزرگ.

نه محکم.

اما برای آن ها مثل یک قصر بود.

De herinnering

Nu fietst zij langs dezelfde plek.

De hut is verdwenen.

Lang geleden al.

Maar de herinnering staat er nog.

خاطره

اکنون از همان محل عبور می کند.

کلبه مدت ها است از بین رفته است.

اما خاطره‌اش هنوز باقی مانده.

De toekomst

Volgend jaar gaat zij studeren.

Misschien in Utrecht.

Misschien in Amsterdam.

Misschien ergens anders.

Maar vandaag is zij nog hier.

آینده

سال آینده قرار است دانشگاه برود.

شاید در اوترخت.

شاید در آمستردام.

و شاید جای دیگر.

اما امروز هنوز اینجا است.

Wat Zeewolde mij leerde

Zeewolde leerde mij dat opgroeien betekent dat je steeds verder weggaat.

Maar ook dat sommige plekken altijd met je meegaan.

آنچه زیفولده به من آموخت

زیفولده به من آموخت که بزرگ شدن یعنی کم‌کم دور شدن.

اما بعضی مکان‌ها همیشه همراه انسان باقی می‌مانند.

Hoofdstuk ۹ – De man van de Markerwaard

فصل نهم – مردی که هنوز از مارکروارد حرف می‌دهد

Hoofdstuk ۹ – De man die bleef praten over de Markerwaard

Ik ben Flevoland.

Niet alles wat mensen plannen, wordt gebouwd.

Niet iedere droom wordt werkelijkheid.

Niet ieder idee krijgt een plaats op de kaart.

Maar soms blijven ongebouwde plannen toch voortleven.

In gesprekken.

In herinneringen.

En in verbeelding.

فصل نهم – مردی که هنوز از مارکروارد حرف می‌زد

من فلفولاند هستم.

همه چیزهایی که انسان‌ها برنامه‌ریزی می‌کنند ساخته نمی‌شوند.

همه رویاها به واقعیت تبدیل نمی‌شوند.

همه ایده‌ها روی نقشه ظاهر نمی‌شوند.

اما گاهی پروژه‌هایی که هرگز ساخته نشدند نیز به زندگی خود ادامه می‌دهند.

در گفت‌وگوها.

در خاطرات.

و در تخیل انسان‌ها.

De ingenieur

In Lelystad woont een gepensioneerde ingenieur.

Veertig jaar geleden werkte hij mee aan grote plannen.

Plannen voor nieuw land.

Nieuw waterbeheer.

Nieuwe steden.

مهندس

در لیلیستاد مهندسی بازنشسته زندگی می‌کند.

چهل سال پیش در پروژه‌های بزرگی کار می‌کرد.

پروژه‌هایی برای زمین‌های جدید.

مدیریت آب.

و شهرهای تازه.

De kaart

In zijn werkkamer hangt een oude kaart.

Geen gewone kaart.

Een kaart van iets dat nooit gebouwd werd.

De Markerwaard.

نقشه

در اتاق کارش نقشه‌ای قدیمی آویزان است.

نه یک نقشه معمولی.

بلکه نقشه جایی که هرگز ساخته نشد.

مارکروارد.

Zijn kleinzoon

Op een middag komt zijn kleinzoon langs.

De jongen kijkt naar de kaart.

Waar ligt dat?"

vraagt hij.

نوه‌اش

یک بعدازظهر نوه‌اش به دیدنش می‌آید.

پسر به نقشه نگاه می‌کند.

می‌پرسد:

این کجاست؟

Het antwoord

De grootvader glimlacht.

Dat ligt nergens."

zegt hij.

De jongen kijkt verbaasd.

Hoe kan iets op een kaart staan en nergens liggen?”“

پاسخ

پدربزرگ لبخند می زند.

می گوید:

هیچ جا.

پسر با تعجب نگاه می کند.

چطور ممکن است چیزی روی نقشه باشد اما وجود نداشته باشد؟

Het verhaal

Dan begint het verhaal.

Over plannen.

Over vergaderingen.

Over optimisme.

Over een toekomst die mensen zich konden voorstellen.

Maar die uiteindelijk anders liep.

داستان

و بعد داستان آغاز می شود.

درباره برنامه ها.

جلسه ها.

امیدها.

و آینده ای که مردم تصور می کردند.

اما مسیر دیگری پیدا کرد.

Geen spijt

Heb je spijt?”“

vraagt de jongen.

De oude man denkt even na.

Dan schudt hij zijn hoofd.

پشیمانی؟

پسر می پرسد:

پشیمانی؟

پیرمرد کمی فکر می کند.

و سرش را تکان می دهد.

Wat hij leerde

Niet alles hoeft gebouwd te worden om waarde te hebben.”“

zegt hij.

Sommige ideeën helpen ons nadenken.”

Ook als ze nooit werkelijkheid worden.”

آنچه آموخته بود

می گوید:

لازم نیست همه ایده ها ساخته شوند تا ارزش داشته باشند.

بعضی ایده ها فقط به ما کمک می کنند بهتر فکر کنیم.

حتی اگر هرگز واقعی نشوند.

De avond

Wanneer de jongen naar huis gaat, kijkt hij nog één keer naar de kaart.

Nu ziet hij niet alleen lijnen.

Hij ziet een verhaal.

عصر

وقتی پسر به خانه برمی گردد، یک بار دیگر به نقشه نگاه می کند.

اکنون دیگر فقط خطوط نمی بیند.

بلکه داستانی می‌بیند.

Wat de Markerwaard mij leerde

De Markerwaard leerde mij dat geschiedenis niet alleen bestaat uit wat gebouwd werd.

Maar ook uit wat mensen ooit durfden te dromen.

آنچه مارکروارد به من آموخت

مارکروارد به من آموخت که تاریخ فقط از چیزهایی تشکیل نشده که ساخته شده‌اند.

بلکه از رویاهایی نیز ساخته شده که انسان‌ها جرئت داشتند آن‌ها را تصور کنند.

Hoofdstuk ۱۰ – De kapitein van het Markermeer

فصل دهم – ناخدای مارکرمیر

Op een frisse ochtend maakt een kleine veerboot zich klaar voor vertrek.

Het water van het Markermeer ligt rustig.

Maar niet stil.

Water is nooit helemaal stil.

فصل دهم – ناخدای مارکرمیر

در صبحی خنک یک کشتی کوچک آماده حرکت می‌شود.

آب‌های مارکرمیر آرام هستند.

اما کاملاً ساکت نیستند.

آب هیچ‌وقت کاملاً ساکت نیست.

De kapitein

De kapitein loopt over het dek.

Controleert touwen.

Controleert apparatuur.

Controleert het weer.

Zoals iedere dag.

ناخدا

ناخدا روی عرشه قدم می‌زند.

طناب‌ها را بررسی می‌کند.

تجهیزات را بررسی می‌کند.

و وضعیت هوا را بررسی می‌کند.

مثل هر روز.

Zijn leven

Hij werkte vroeger op grote schepen.

Op zee.

In havens.

In verschillende landen.

Maar uiteindelijk keerde hij terug.

زندگی او

او زمانی روی کشتی‌های بزرگ کار می‌کرد.

در دریا.

در بندرها.

و در کشورهای مختلف.

اما در نهایت بازگشت.

Waarom?

Mensen vragen hem soms waarom.

Waarom hij grote reizen verruilde voor dit water.

Hij glimlacht dan.

چرا؟

گاهی مردم از او می‌پرسند:

چرا؟

چرا سفرهای بزرگ را با این آب‌ها عوض کردی؟
او لبخند می‌زند.

Zijn antwoord

Omdat thuis ook een bestemming is.”“
zegt hij.

پاسخ او

می‌گوید:

چون خانه هم یک مقصد است.

De passagiers

Vandaag reizen studenten mee.

Toeristen.

Een gepensioneerd echtpaar.

Een vader met zijn dochter.

Iedereen heeft zijn eigen reden om hier te zijn.

مسافران

امروز دانشجویان سوار شده‌اند.

گردشگران.

یک زوج بازنشسته.

و پدری همراه دخترش.

هر کسی دلیل خودش را برای حضور در این سفر دارد.

Het meisje

Het meisje staat bij de reling.

Ze kijkt naar het water.

Naar de vogels.

Naar de wolken.

Alles is nieuw.

دختر

دختر کنار نرده ایستاده است.

به آب نگاه می‌کند.

به پرندگان.

به ابرها.

همه چیز برایش تازه است.

De meeuwen

Meeuwen volgen de boot.

Sommige passagiers voeren hen stukjes brood.

De vogels duiken.

Stijgen.

Draaien.

مرغان دریایی

مرغان دریایی کشتی را دنبال می‌کنند.

بعضی مسافران تکه‌های نان برایشان می‌اندازند.

پرندگان شیرجه می‌زنند.

اوج می‌گیرند.

و دور می‌چرخند.

Wat het Markermeer mij leerde

Het Markermeer leerde mij dat niet iedere reis ver hoeft te zijn om bijzonder te worden.

آنچه مارکرمیر به من آموخت

مارکرمیر به من آموخت که لازم نیست هر سفر دور و طولانی باشد تا به تجربه‌ای خاص تبدیل شود.

Hoofdstuk ۱۱ – De avond in Emmeloord

فصل یازدهم – شبی در اِملوئورد

Hoofdstuk ۱۱ – De avond in Emmeloord

Ik ben Flevoland.

Wanneer de avond valt in Emmeloord, verandert het ritme van de dag.

De tractoren keren terug.

De winkels sluiten langzaam.

Lichten verschijnen achter ramen.

En ergens boven de Noordoostpolder wordt de lucht groter dan bijna overal in Nederland.

فصل یازدهم – شبی در اِملوئورد

من فلفولاند هستم.

وقتی شب در اِملوئورد فرا می‌رسد، ریتم روز تغییر می‌کند.

تراکتورها باز می‌گردند.

مغازه‌ها آرام آرام بسته می‌شوند.

چراغ‌ها پشت پنجره‌ها روشن می‌شوند.

و آسمان بر فراز نورداوست‌پولدر از همیشه وسیع‌تر به نظر می‌رسد.

De toren

Midden in Emmeloord staat de Poldertoren.

Van ver is hij zichtbaar.

Voor veel mensen is hij meer dan een toren.

Hij is een herkenningspunt.

Een kompas.

Een herinnering aan thuis.

برج

در مرکز اِملوئورد برج پولدر قرار دارد.

از دور دیده می‌شود.

برای بسیاری از مردم فقط یک برج نیست.

نشانه‌ای آشناست.

قطب‌نمایی برای بازگشت.

و یادآور خانه.

De winkelier

Een winkelier draait het bordje om.

GESLOTEN.

Zijn dag zit erop.

Hij veegt de vloer.

Telt de laatste bonnetjes.

En kijkt even naar buiten.

فروشنده

فروشنده تابلو را برمی‌گرداند.

بسته است.

روز کاری‌اش تمام شده.

کف مغازه را تمیز می‌کند.

رسیده‌های آخر را جمع می‌کند.

و لحظه‌ای بیرون را نگاه می‌کند.

De scholier

Een scholier fietst naar huis.

Zijn rugtas hangt scheef.

Zijn gedachten zitten nog half bij school.

Half bij het weekend dat eraan komt.

دانش‌آموز

دانش‌آموزی با دوچرخه به خانه برمی‌گردد.

کوله‌اش کمی کج شده است.

نیمی از ذهنش هنوز در مدرسه است.

و نیمی دیگر در تعطیلات آخر هفته.

De boerderij

Buiten de stad brandt licht in een boerderij.

Een boer kijkt nog één keer naar zijn machines.

Morgen begint opnieuw een werkdag.

Maar vanavond mag het werk even wachten.

مزرعه

خارج از شهر چراغ‌های مزرعه‌ای روشن است.

کشاورزی آخرین نگاه را به ماشین‌آلاتش می‌اندازد.

فردا روز کاری دیگری آغاز خواهد شد.

اما امشب کار می‌تواند کمی صبر کند.

De oude vrouw

In een huis aan de rand van Emmeloord zit een oudere vrouw met een fotoalbum.

Ze slaat langzaam de bladzijden om.

Op iedere pagina staan gezichten.

Sommige leven nog.

Andere niet meer.

Maar in het album blijven zij allemaal aanwezig.

زن سالخورده

در خانه‌ای در حاشیه اِمِلوئورد زنی سالخورده آلبوم عکسی را ورق می‌زند.

آرام.

صفحه به صفحه.

در هر صفحه چهره‌هایی دیده می‌شوند.

بعضی هنوز زنده‌اند.

بعضی دیگر نه.

اما در آلبوم همه هنوز حضور دارند.

De lucht

Wanneer de zon ondergaat, verandert de hemel.

Oranje.

Roze.

Paars.

Blauw.

Alsof de dag afscheid neemt zonder haast.

آسمان

وقتی خورشید غروب می‌کند، آسمان رنگ عوض می‌کند.

نارنجی.

صورتی.

بنفش.

آبی.

گویی روز بدون عجله خداحافظی می‌کند.

Het plein

Op het plein praten mensen nog even met elkaar.

Over werk.

Over voetbal.

Over kinderen.

Over het weer.

Onderwerpen veranderen.

Maar het gesprek blijft.

میدان

در میدان شهر مردم هنوز با هم صحبت می‌کنند.

درباره کار.

درباره فوتبال.

درباره فرزندان‌شان.

و درباره هوا.

موضوع‌ها عوض می‌شوند.

اما گفت‌وگو ادامه پیدا می‌کند.

Wat Emmeloord mij leerde

Emmeloord leerde mij dat rust niet hetzelfde is als leegte.

Rust kan vol zitten met verhalen.

Met herinneringen.

En met mensen die hun plaats hebben gevonden.

آنچه اِملوئورد به من آموخت

اِملوئورد به من آموخت که آرامش به معنای خالی بودن نیست.

آرامش می‌تواند پر از داستان باشد.

پر از خاطره.

و پر از انسان‌هایی که جای خود را در زندگی پیدا کرده‌اند.

Hoofdstuk ۱۲ – De postbode van de Noordoostpolder

فصل دوازدهم – نام‌رسان نورد‌اوست‌پولدر

Iedere ochtend vertrekt een postbode vanuit Emmeloord.

Zijn route is lang.

Langer dan veel mensen denken.

فصل دوازدهم – نام‌رسان نورد‌اوست‌پولدر

هر صبح نام‌رسانی از اِملوئورد حرکت می‌کند.

مسیر او طولانی است.

طولانی‌تر از آنچه بسیاری تصور می‌کنند.

De wegen

De wegen van de Noordoostpolder lijken soms eindeloos.

Recht.

Breed.

En omgeven door landbouwgrond.

جاده‌ها

جاده‌های نورداوست‌پولدر گاهی بی‌انتها به نظر می‌رسند.

صاف.

عریض.

و احاطه‌شده با زمین‌های کشاورزی.

Het weer

Soms schijnt de zon.

Soms regent het.

Soms blaast de wind zo hard dat fietsen moeilijk wordt.

Maar de post moet toch bezorgd worden.

هوا

گاهی خورشید می‌تابد.

گاهی باران می‌بارد.

و گاهی باد آن‌قدر شدید است که دوچرخه‌سواری دشوار می‌شود.

اما نامه‌ها باید برسند.

Het huis aan het einde van de weg

Aan het einde van een lange weg staat een alleenstaande boerderij.

Daar woont een oudere man.

Hij wacht iedere ochtend op de post.

Niet altijd vanwege de brieven.

Maar soms gewoon vanwege het korte praatje.

خانه انتهای جاده

در انتهای جاده‌ای طولانی مزرعه‌ای تنها قرار دارد.

مردی سالخورده در آن زندگی می‌کند.

هر صبح منتظر نامهربان است.

نه فقط برای نامه‌ها.

بلکه گاهی برای چند دقیقه گفت‌وگو.

De kaart

Op een dag ontvangt hij een kaart van zijn kleindochter.

Zij studeert in een andere stad.

Op de kaart staat maar één zin.

Ik mis je, opa.”“

کارت پستال

روزی کارت پستالی از نوه‌اش دریافت می‌کند.

نوه در شهر دیگری درس می‌خواند.

روی کارت فقط یک جمله نوشته شده است:

دلم برایت تنگ شده، پدربزرگ.

De glimlach

De oude man leest de kaart drie keer.

Misschien vier keer.

Daarna legt hij haar voorzichtig op tafel.

En glimlacht.

لبخند

پیرمرد کارت را سه بار می‌خواند.

شاید چهار بار.

بعد آن را با احتیاط روی میز می‌گذارد.

و لبخند می‌زند.

Wat de postbode mij leerde

De postbode leerde mij dat sommige dingen klein lijken.

Een brief.

Een kaart.

Een groet.

Maar juist die kleine dingen verbinden mensen met elkaar.

آنچه نامهرسان به من آموخت

نامهرسان به من آموخت که بعضی چیزها کوچک به نظر می‌رسند.

یک نامه.

یک کارت پستال.

یک سلام.

اما همین چیزهای کوچک انسان‌ها را به هم متصل می‌کنند.

Hoofdstuk ۱۳ – De tulpen van de lente

فصل سیزدهم – لاله‌های بهاری فلفولاند

Hoofdstuk ۱۳ – De tulpen van de lente

Ik ben Flevoland.

Wanneer de lente komt, verandert een deel van mijn landschap in een schilderij.

Niet door kunstenaars.

Niet door musea.

Maar door boeren.

Door grond.

Door geduld.

En door miljoenen bloemen.

فصل سیزدهم – لاله‌های بهاری فلفولاند

من فلفولاند هستم.

وقتی بهار می‌رسد، بخشی از سرزمینم به یک تابلوی نقاشی تبدیل می‌شود.

نه به دست هنرمندان.

نه در موزه‌ها.

بلکه به دست کشاورزان.

خاک.

صبر.

و میلیون‌ها گل.

De eerste kleur

Na maanden van winter verschijnt de eerste kleur.

Eerst voorzichtig.

Een smalle strook rood.

Een stukje geel.

Een vleugje paars.

نخستین رنگ

پس از ماه‌ها زمستان نخستین رنگ‌ها ظاهر می‌شوند.

ابتدا آرام.

نواری باریک از قرمز.

تکه‌ای زرد.

و اندکی بنفش.

De boer

Een boer loopt langs zijn veld.

Voor buitenstaanders lijken het alleen bloemen.

Voor hem niet.

Hij ziet maanden werk.

Maanden plannen.

Maanden zorgen.

کشاورز

کشاورزی در کنار مزرعه‌اش قدم می‌زند.

برای دیگران شاید فقط گل باشند.

اما برای او نه.

او ماه‌ها کار را می‌بیند.

ماه‌ها برنامه‌ریزی را.

و ماه‌ها نگرانی را.

Zijn dochter

Naast hem loopt zijn dochter.

Toen zij klein was, rende zij tussen de velden.

Nu helpt zij mee op het bedrijf.

دخترش

کنار او دخترش راه می‌رود.

وقتی کوچک بود میان مزارع می‌دوید.

اکنون در کار مزرعه کمک می‌کند.

De toeristen

Niet veel later verschijnen de eerste bezoekers.

Met camera's.

Met telefoons.

Met verbaasde gezichten.

گردشگران

کمی بعد نخستین بازدیدکنندگان از راه می‌رسند.

با دوربین‌ها.

با تلفن‌های همراه.

و با چهره‌هایی شگفت‌زده.

De fotografe

Een jonge fotografe uit Rotterdam staat midden langs een veld.

Zij heeft al duizenden foto's gemaakt.

Maar hier blijft zij langer staan.

Het licht verandert iedere minuut.

En iedere minuut lijkt het landschap opnieuw geschilderd.

عکاس

عکاسی جوان از روتردام کنار مزرعه‌ای ایستاده است.

هزاران عکس گرفته است.

اما اینجا بیشتر می‌ماند.

نور هر دقیقه تغییر می‌کند.

و منظره هر دقیقه تازه به نظر می‌رسد.

De oude man

Een oude man stapt langzaam uit zijn auto.

Hij kwam hier vroeger al.

Met zijn vrouw.

Jarenlang.

مرد سالخورده

مردی سالخورده آرام از خودرویش پیاده می‌شود.

سال‌ها پیش نیز به اینجا می‌آمد.

همراه همسرش.

سال‌ها و سال‌ها.

Alleen

Vandaag is hij alleen.

Zijn vrouw leeft niet meer.

Maar iedere lente komt hij terug.

Zoals vroeger.

تنها

امروز تنها آمده است.

همسرش دیگر در کنار او نیست.

اما هر بهار باز می‌گردد.

درست مثل گذشته.

Een herinnering

Tussen de bloemen staat hij stil.

Niet omdat hij naar de tulpen kijkt.

Maar omdat hij naar herinneringen kijkt.

یک خاطره

میان گل‌ها می‌ایستد.

نه به این دلیل که به لاله‌ها نگاه می‌کند.

بلکه چون به خاطراتش نگاه می‌کند.

Het meisje met de rode jas

Een klein meisje loopt tussen haar ouders.

Ze draagt een rode jas.

Voor haar lijken de bloemen eindeloos.

Alsof de wereld uit kleuren bestaat.

دختر با کت قرمز

دختر بچه‌ای میان والدینش راه می‌رود.

کت قرمزی پوشیده است.

برای او گل‌ها بی‌انتها به نظر می‌رسند.

گویی جهان فقط از رنگ ساخته شده است.

De avond

Tegen de avond vertrekken de meeste bezoekers.

De velden blijven achter.

Stil.

Rustig.

Wachtend op een nieuwe dag.

عصر

نزدیک غروب بیشتر بازدیدکنندگان می‌روند.

اما مزارع باقی می‌مانند.

آرام.

ساکت.

و آماده برای روزی دیگر.

Wat de tulpen mij leerden

De tulpen leerden mij dat schoonheid vaak tijdelijk is.

Misschien waarderen mensen haar juist daarom zo veel.

آنچه لاله‌ها به من آموختند

لاله‌ها به من آموختند که زیبایی اغلب موقتی است.

شاید دقیقاً به همین دلیل مردم آن را این‌قدر دوست دارند.

Hoofdstuk ۱۴ – De vrouw van het bezoekerscentrum

فصل چهاردهم – زن مرکز بازدیدکنندگان

Op een zonnige ochtend opent een vrouw het bezoekerscentrum van Nationaal Park Nieuw Land.

Voor veel bezoekers begint hun ontdekkingstocht hier.

فصل چهاردهم – زن مرکز بازدیدکنندگان

در صبحی آفتابی زنی مرکز بازدیدکنندگان پارک ملی نیو لند را باز می‌کند.

برای بسیاری از بازدیدکنندگان سفر اکتشافی از همین‌جا آغاز می‌شود.

De vragen

Iedere dag krijgt zij vragen.

Waar zijn de vogels?

Welke route is het mooist?

Hoe oud is Flevoland?

Waarom bestaat deze provincie eigenlijk?

پرسش‌ها

هر روز سؤال‌های زیادی می‌شنود.

پرندگان کجا هستند؟

کدام مسیر زیباتر است؟

فلفولاند چند سال قدمت دارد؟

اصلاً چرا این استان به وجود آمد؟

Het kind

Een jongen van negen kijkt naar een grote kaart.

Hij fronst.

کودک

پسری نه ساله به نقشه بزرگی نگاه می‌کند.

و ابروهایش را در هم می‌کشد.

Zijn vraag

Bedoelt u dat dit vroeger zee was?”“

vraagt hij.

سؤال او

می‌پرسد:

منظورتان این است که اینجا قبلاً دریا بوده؟

Haar antwoord

Ja.”“

zeft de vrouw.

Alles wat je hier ziet.”“

De jongen kijkt opnieuw naar de kaart.

Daarna naar buiten.

Dan weer naar de kaart.

پاسخ او

زن می‌گوید:

بله.

همه چیزهایی که اینجا می‌بینی.

پسر دوباره به نقشه نگاه می‌کند.

بعد به بیرون.

و باز به نقشه.

Ongeloof

Voor hem klinkt het bijna onmogelijk.

Maar juist daarom blijft hij vragen stellen.

ناباوری

برای او این موضوع تقریباً غیرقابل باور است.
و دقیقاً به همین دلیل سؤال‌های بیشتری می‌پرسد.

Wat zij mij leerde

Nieuwsgierigheid is vaak het begin van begrip.

آنچه او به من آموخت

کنجکاوی اغلب آغاز فهمیدن است.

Hoofdstuk ۱۰ – De avondwind boven het IJsselmeer

فصل پانزدهم – باد عصرگاهی بر فراز آیسل‌میر

Hoofdstuk ۱۰ – De avondwind boven het IJsselmeer

Ik ben Flevoland.

Er zijn plekken waar de wind een bezoeker is.

En er zijn plekken waar de wind een bewoner is.

Langs het IJsselmeer hoort de wind bij het landschap.

Zoals water.

Zoals lucht.

Zoals licht.

فصل پانزدهم – باد عصرگاهی بر فراز آیسل‌میر

من فلفولاند هستم.

جاهایی وجود دارند که باد فقط مهمان است.

و جاهایی که باد یکی از ساکنان همیشگی است.

در کنار آیسل‌میر، باد بخشی از سرزمین است.

همان‌طور که آب هست.

همان‌طور که نور هست.

De zeiler

Aan het einde van de middag maakt een zeiler zijn boot klaar.

De dag loopt ten einde.

Maar voor hem begint nu het mooiste moment.

قایقران بادبانی

در پایان بعدازظهر مردی قایق بادبانی خود را آماده می‌کند.

روز رو به پایان است.

اما برای او زیباترین بخش روز تازه آغاز می‌شود.

Het water

Het water lijkt rustig.

Maar wie goed kijkt, ziet beweging.

Kleine golven.

Veranderende stromingen.

Lijnen van wind op het oppervlak.

آب

آب آرام به نظر می‌رسد.

اما کسی که خوب نگاه کند، حرکت را می‌بیند.

موج‌های کوچک.

جریان‌های پنهان.

و رد باد روی سطح آب.

Zijn dochter

Vandaag vaart zijn dochter mee.

Vijftien jaar oud.

Ze houdt van muziek.

Van vrienden.

Van haar telefoon.

Maar ook van deze avonden.

دخترش

امروز دخترش نیز همراه اوست.

پانزده ساله است.

موسیقی را دوست دارد.

دوستانش را.

و تلفن همراهش را.

اما این عصرها را نیز دوست دارد.

Het gesprek

Op het water ontstaan gesprekken die op het land nooit zouden ontstaan.

Misschien omdat niemand haast heeft.

Misschien omdat er geen schermen zijn.

Misschien omdat de horizon ruimte maakt voor gedachten.

گفتوگو

روی آب گفتوگوهایی شکل می‌گیرند که روی خشکی هرگز اتفاق نمی‌افتند.

شاید چون هیچ‌کس عجله ندارد.

شاید چون صفحه‌نمایشی میان آن‌ها نیست.

و شاید چون افق به فکرها فضا می‌دهد.

De vogel

Een vogel zweeft boven het meer.

Bijna zonder zijn vleugels te bewegen.

De dochter kijkt omhoog.

Hoe doet hij dat?”“

vraagt zij.

پرنده

پرنده‌ای بالای دریاچه شناور است.

تقریباً بدون حرکت دادن بال‌هایش.

دختر به بالا نگاه می‌کند.

می‌پرسد:

چطور این کار را می‌کند؟

Haar vader

Haar vader haalt zijn schouders op.

Misschien vertrouwt hij gewoon op de wind.”“

zegt hij.

پدرش

پدر شانه بالا می‌اندازد.

شاید فقط به باد اعتماد کرده است.

De zon

Langzaam daalt de zon.

Het licht wordt zachter.

Goudkleurig.

Daarna koperkleurig.

Daarna rood.

خورشید

خورشید آرام پایین می‌رود.

نور نرم‌تر می‌شود.

طلایی.

بعد مسی‌رنگ.

و سپس سرخ.

De haven

Wanneer zij terugkeren naar de haven, zijn de meeste boten al binnen.

Masten bewegen zachtjes.

Touwen tikken tegen metaal.

Het water maakt kleine geluiden.

بندر

وقتی به بندر باز می‌گردند، بیشتر قایق‌ها برگشته‌اند.

دکل‌ها آرام تکان می‌خورند.

طناب‌ها به فلز برخورد می‌کنند.

و آب صداها را کوچکی تولید می‌کند.

De oude schipper

Op een bankje zit een oude schipper.

Hij kijkt naar de haven.

Zoals hij dat al tientallen jaren doet.

ناخدای سالخورده

روی نیمکتی ناخدایی سالخورده نشسته است.

به بندر نگاه می‌کند.

همان‌طور که دهه‌هاست نگاه می‌کند.

Zijn herinneringen

Iedere boot herinnert hem aan een verhaal.

Een storm.

Een reis.

Een ontmoeting.

Een afscheid.

خاطرات او

هر قایق برای او یادآور داستانی است.

یک طوفان.

یک سفر.

یک دیدار.

یا یک خداحافظی.

Wat het IJsselmeer mij leerde

Het IJsselmeer leerde mij dat vrijheid niet altijd betekent dat je ver weg gaat.

Soms betekent vrijheid dat je even de horizon kunt zien.

آنچه آیسلمیر به من آموخت

آیسلمیر به من آموخت که آزادی همیشه به معنای دور رفتن نیست.

گاهی آزادی فقط این است که بتوانی افق را ببینی.

Hoofdstuk ۱۶ – De jongen van de vuurtoren

فصل شانزدهم – پسری کنار فانوس دریایی

Aan de rand van het water staat een vuurtoren.

Niet groot.

Niet wereldberoemd.

Maar zichtbaar.

فصل شانزدهم – پسری کنار فانوس دریایی

در کنار آب فانوس دریایی ای قرار دارد.

نه بسیار بزرگ.

نه مشهور.

اما همیشه دیده می‌شود.

De jongen

Een jongen fietst er vaak naartoe.

Vooraf wanneer hij alleen wil zijn.

Niet omdat hij verdrietig is.

Maar omdat hij graag nadenkt.

پسر

پسری اغلب تا آنجا دوچرخهسواری می‌کند.

به‌ویژه زمانی که می‌خواهد تنها باشد.

نه چون غمگین است.

بلکه چون دوست دارد فکر کند.

De vragen

Op zijn leeftijd zijn er veel vragen.

Wat wil ik later worden?

Waar wil ik wonen?

Wie wil ik zijn?

پرسش‌ها

در سن او سؤال‌های زیادی وجود دارند.

می‌خواهم چه‌کاره شوم؟

کجا زندگی خواهم کرد؟

می‌خواهم چه انسانی باشم؟

Het licht

Wanneer de avond valt, gaat het licht van de vuurtoren aan.

Draaiend.

Rustig.

Betrouwbaar.

نور

وقتی شب فرا می‌رسد، نور فانوس روشن می‌شود.

چرخان.

آرام.

و قابل اعتماد.

Zijn opa

Zijn opa werkte vroeger op het water.

Van hem hoorde hij voor het eerst waarom vuurtorens belangrijk zijn.

پدربزرگش

پدربزرگش زمانی روی آب کار می‌کرد.

اولین بار از او شنید که چرا فانوس‌های دریایی اهمیت دارند.

De les

Ze wijzen niet waar je heen moet.”“

zei zijn opa ooit.

Ze helpen je vooral om niet te verdwalen.”“

درس

پدربزرگ روزی گفته بود:

فانوس دریایی دقیقاً نمی‌گوید کجا بروی.

بیشتر کمک می‌کند گم نشوی.

Wat de vuurtoren mij leerde

Sommige mensen in ons leven zijn als vuurtorens.

Ze bepalen onze route niet.

Maar ze helpen ons wanneer het donker wordt.

آنچه فانوس دریایی به من آموخت

بعضی انسان‌ها در زندگی ما مانند فانوس دریایی هستند.

مسیر ما را تعیین نمی‌کنند.

اما وقتی هوا تاریک می‌شود، کمک می‌کنند راه را گم نکنیم.

Hoofdstuk ۱۷ – De markt van Biddinghuizen

فصل هفدهم – بازار بیدینگهاوزن

Hoofdstuk ۱۷ – De markt van Biddinghuizen

Ik ben Flevoland.

Niet ieder dorp heeft grote monumenten.

Niet ieder dorp heeft eeuwenoude gebouwen.

Maar ieder dorp heeft verhalen.

Biddinghuizen ook.

فصل هفدهم – بازار بیدینگهاوزن

من فلفولاند هستم.

همه روستاها بناهای تاریخی بزرگ ندارند.

همه روستاها ساختمان‌های چندصدساله ندارند.

اما هر روستا داستان‌های خودش را دارد.

بیدینگهاوزن نیز همین‌طور.

Zaterdagochtend

Op zaterdagochtend begint het dorpsplein langzaam vol te lopen.

Busjes arriveren.

Kramen worden opgebouwd.

Tafels uitgeklast.

Dozen geopend.

صبح شنبه

صبح شنبه میدان روستا کم‌کم پر می‌شود.

ون‌ها از راه می‌رسند.

غرفه‌ها برپا می‌شوند.

میزها باز می‌شوند.

و جعبه‌ها گشوده می‌شوند.

De kaasverkoper

Een kaasverkoper komt al twintig jaar naar dezelfde markt.

Hij kent veel klanten bij naam.

Soms weet hij zelfs wat zij willen kopen voordat zij iets zeggen.

فروشنده پنیر

فروشنده‌ای بیست سال است به همین بازار می‌آید.

بسیاری از مشتریان را با نام می‌شناسد.

گاهی حتی پیش از آنکه چیزی بگویند، می‌داند چه می‌خواهند.

Het echtpaar

Een ouder echtpaar loopt langzaam tussen de kramen.

Zij hebben geen haast.

De markt is voor hen niet alleen een plek om boodschappen te doen.

Het is ook een sociaal uitje.

زوج سالخورده

زوجی سالخورده آرام میان غرفه‌ها قدم می‌زنند.

عجله‌ای ندارند.

برای آن‌ها بازار فقط محل خرید نیست.

بلکه فرصتی برای دیدار و گفت‌وگو است.

De jongen met de aardbeien

Bij een kraam staat een jongen aardbeien te verkopen.

Dit is zijn eerste vakantiebaan.

Hij probeert professioneel te klinken.

Maar soms vergeet hij de prijs.

پسر و توتفرنگی‌ها

پسری در یکی از غرفه‌ها توتفرنگی می‌فروشد.

این نخستین کار تابستانی اوست.

سعی می‌کند حرفه‌ای به نظر برسد.

اما گاهی قیمت‌ها را فراموش می‌کند.

Zijn moeder

Zijn moeder kijkt van een afstand toe.

Ze zegt niets.

Maar ze glimlacht wanneer hij een klant helpt.

مادرش

مادرش از دور نگاه می‌کند.

چیزی نمی‌گوید.

اما وقتی پسرش به مشتری کمک می‌کند، لبخند می‌زند.

De muzikant

Aan de rand van het plein speelt een muzikant gitaar.

Niet luid.

Niet opvallend.

Maar precies hard genoeg om de ochtend gezelliger te maken.

نوازنده

در گوشه میدان نوازنده‌ای گیتار می‌نوازد.

نه خیلی بلند.

نه برای جلب توجه.

اما به اندازه‌ای که صبح را دلپذیرتر کند.

De regenbui

Plotseling verschijnen donkere wolken.

Een korte regenbui trekt over het dorp.

Mensen schuilen onder marktkramen.

Lachen.

Wachten.

Praten.

باران ناگهانی

ناگهان ابرهای تیره ظاهر می‌شوند.

بارانی کوتاه از روی روستا عبور می‌کند.

مردم زیر غرفه‌ها پناه می‌گیرند.

می‌خندند.

منتظر می‌مانند.

و گفت‌وگو می‌کنند.

De oude boer

Een oude boer kijkt naar de lucht.

Die bui duurt niet lang.”“

zegt hij.

Tien minuten later heeft hij gelijk.

Zoals zo vaak.

کشاورز سالخورده

کشاورزی سالخورده به آسمان نگاه می‌کند.

می‌گوید:

این باران زیاد طول نمی‌کشد.

ده دقیقه بعد حق با اوست.

مثل بسیاری از دفعات دیگر.

Het einde van de markt

Aan het einde van de middag verdwijnen de kramen weer.

Het plein wordt leger.

Rustiger.

Alsof er niets gebeurd is.

پایان بازار

در پایان روز غرفه‌ها جمع می‌شوند.

میدان خلوت‌تر می‌شود.

آرام‌تر.

گویی هیچ اتفاقی نیفتاده است.

Wat Biddinghuizen mij leerde

Biddinghuizen leerde mij dat gemeenschappen niet worden opgebouwd tijdens grote gebeurtenissen.

Maar tijdens duizenden gewone ontmoetingen.

آنچه بیدینگهاوزن به من آموخت

بیدینگهاوزن به من آموخت که جوامع در رویدادهای بزرگ ساخته نمی‌شوند.

بلکه در هزاران دیدار ساده و روزمره شکل می‌گیرند.

Hoofdstuk ۱۸— De nacht van Lowlands

فصل هجدهم — شب جشنواره لولندز

Op een zomeravond verandert een deel van Flevoland volledig.

Velden worden tijdelijk een kleine stad.

Tenten verschijnen.

Lichten verschijnen.

Muziek verschijnt.

فصل هجدهم – شب جشنواره لاولندز

در یک شب تابستانی بخشی از فلولاند کاملاً تغییر می‌کند.

مزارع به شهری موقت تبدیل می‌شوند.

چادرها برپا می‌شوند.

نورها روشن می‌شوند.

و موسیقی همه جا را پر می‌کند.

De vrijwilliger

Bij de ingang staat een vrijwilliger.

Hij controleert tickets.

Geeft informatie.

Beantwoordt vragen.

Soms honderden op één dag.

داوطلب

در ورودی جشنواره داوطلبی ایستاده است.

بلیت‌ها را بررسی می‌کند.

راهنمایی می‌دهد.

و به پرسش‌ها پاسخ می‌دهد.

گاهی صدها بار در یک روز.

Het meisje uit Maastricht

Een meisje uit Maastricht is voor het eerst hier.

Ze heeft maanden uitgekeken naar dit weekend.

Nu staat ze eindelijk tussen duizenden bezoekers.

دختری از ماستریخت

دختری از ماستریخت برای نخستین بار به اینجا آمده است.

ماه‌ها منتظر این آخر هفته بوده است.
و حالا میان هزاران بازدیدکننده ایستاده است.

De vriendengroep

Vrienden uit verschillende steden ontmoeten elkaar.

Sommigen studeren.

Sommigen werken.

Sommigen hebben elkaar maanden niet gezien.

Maar hier voelt het alsof er geen tijd is verstreken.

گروه دوستان

دوستانی از شهرهای مختلف یکدیگر را ملاقات می‌کنند.

بعضی دانشجوی هستند.

بعضی کار می‌کنند.

و بعضی ماه‌ها همدیگر را ندیده‌اند.

اما اینجا انگار زمان متوقف شده است.

De nacht

Wanneer de zon ondergaat, begint een andere wereld.

Kleuren.

Lichten.

Geluiden.

Stemmen.

Lachende mensen.

شب

وقتی خورشید غروب می‌کند، دنیای دیگری آغاز می‌شود.

رنگ‌ها.

نور‌ها.

صداها.

و خنده‌های مردم.

De ochtend daarna

De volgende ochtend ziet alles er anders uit.

Rustiger.

Moeier.

Maar ook voller.

Vol herinneringen.

صبح روز بعد

صبح روز بعد همه چیز متفاوت به نظر می‌رسد.

آرام‌تر.

خسته‌تر.

اما پر از خاطره.

Wat Lowlands mij leerde

Lowlands leerde mij dat mensen soms van ver reizen om iets eenvoudigs te vinden.

Samen zijn.

آنچه لاولندز به من آموخت

لاولندز به من آموخت که مردم گاهی از راه‌های دور سفر می‌کنند تا چیزی ساده را پیدا کنند.

با هم بودن.

Hoofdstuk ۱۹ – De oude eik van Swifterbant

فصل نوزدهم – بلوط پیر سوئیفتربانت

Hoofdstuk ۱۹ – De oude eik van Swifterbant

Ik ben Flevoland.

Veel mensen denken dat alles hier nieuw is.

Nieuwe steden.

Nieuwe wegen.

Nieuwe wijken.

Maar niet alles is jong.

Sommige dingen stonden hier al voordat veel mensen arriveerden.

Zoals de oude eik bij Swifterbant.

فصل نوزدهم – بلوط پیر سوئیفتربانت

من فلفولاند هستم.

بسیاری از مردم فکر می‌کنند همه چیز در اینجا جدید است.

شهرهای جدید.

جاده‌های جدید.

و محله‌های جدید.

اما همه چیز جوان نیست.

بعضی چیزها پیش از آمدن بسیاری از مردم اینجا حضور داشتند.

مثل بلوط پیر سوئیفتربانت.

De boom

De boom staat alleen aan de rand van een veld.

Niet indrukwekkend door zijn hoogte.

Maar door zijn aanwezigheid.

Hij lijkt nergens haast mee te hebben.

درخت

درخت در حاشیه مزرعه‌ای ایستاده است.

نه به خاطر ارتفاعش.

بلکه به خاطر حضورش.

گویی هیچ عجله‌ای در جهان ندارد.

De wandelaar

Een wandelaar stopt er regelmatig.

Niet omdat de boom bijzonder toeristisch is.

Niet omdat hij beroemd is.

Maar omdat sommige plekken rust geven.

رهگذر

رهگذری اغلب کنار این درخت توقف می‌کند.

نه چون جاذبه گردشگری معروفی است.

نه چون مشهور است.

بلکه چون بعضی مکان‌ها آرامش می‌دهند.

Zijn vader

Toen hij kind was, kwam hij hier met zijn vader.

Ze maakten lange wandelingen.

Zijn vader wees naar vogels.

Naar wolken.

Naar planten.

پدرش

وقتی کودک بود همراه پدرش به اینجا می‌آمد.

پیدامروی‌های طولانی می‌کردند.

پدر به پرندگان اشاره می‌کرد.

به ابرها.

و به گیاهان.

De lessen

Zijn vader gaf zelden lange uitleg.

Hij wees meestal alleen.

En liet zijn zoon zelf kijken.

درس‌ها

پدرش به ندرت توضیح‌های طولانی می‌داد.

معمولاً فقط اشاره می‌کرد.

و اجازه می‌داد پسر خودش ببیند.

De kinderen

Op een middag komen kinderen langs.

Zij verzamelen bladeren.

Vergelijken kleuren.

En proberen de boom te omarmen.

کودکان

بعد از ظهری چند کودک از آنجا عبور می‌کنند.

برگ جمع می‌کنند.

رنگ‌ها را مقایسه می‌کنند.

و تلاش می‌کنند دور تنه درخت حلقه بزنند.

Onmogelijk

Hun armen zijn te kort.

Veel te kort.

Maar dat maakt hen niet uit.

Ze lachen.

En proberen het opnieuw.

غیرممکن

دست‌هایشان کوتاه‌تر از آن است که دور درخت برسد.

خیلی کوتاه‌تر.

اما برایشان اهمیتی ندارد.

می‌خندند.

و دوباره تلاش می‌کنند.

De herfst

Wanneer de herfst komt, verandert de boom.

Groen wordt geel.

Geel wordt bruin.

Bladeren vallen.

Takken worden zichtbaar.

پاییز

وقتی پاییز می‌رسد، درخت تغییر می‌کند.

سبز به زرد تبدیل می‌شود.

زرد به قهوه‌ای.

برگ‌ها می‌ریزند.

و شاخه‌ها آشکار می‌شوند.

De winter

In de winter lijkt hij te slapen.

Maar dat is schijn.

Onder de grond gaat het leven verder.

زمستان

در زمستان به نظر می‌رسد که درخت خوابیده است.

اما این فقط ظاهر ماجراست.

در زیر خاک زندگی ادامه دارد.

Wat de eik mij leerde

De eik leerde mij dat kracht niet altijd luid hoeft te zijn.

Soms betekent kracht gewoon blijven staan.

Jaar na jaar.

Storm na storm.

آنچه بلوط به من آموخت

بلوط به من آموخت که قدرت همیشه پر سر و صدا نیست.

گاهی قدرت فقط ایستادن است.

سال به سال.

و طوفان به طوفان.

Hoofdstuk ۲۰ – De vrouw van het kleine museum

فصل بیستم – زن موزه کوچک

In Swifterbant werkt een vrouw in een klein museum.

Geen groot nationaal museum.

Geen beroemde collectie.

Maar wel een plek vol verhalen.

فصل بیستم – زن موزه کوچک

در سوئیتربانت زنی در موزه‌ای کوچک کار می‌کند.

نه موزه‌ای ملی.

نه مجموعه‌ای مشهور.

اما جایی پر از داستان.

De bezoekers

Iedere dag komen bezoekers binnen.

Sommigen weten veel.

Anderen bijna niets.

بازدیدکنندگان

هر روز بازدیدکنندگانی وارد می‌شوند.

بعضی اطلاعات زیادی دارند.

و بعضی تقریباً هیچ.

De vondsten

In vitrines liggen oude voorwerpen.

Aardewerk.

Gereedschap.

Resten van levens van duizenden jaren geleden.

یافته‌ها

در ویتترین‌ها اشیای قدیمی قرار دارند.

سفال‌ها.

ابزارها.

و نشانه‌هایی از زندگی هزاران سال پیش.

Het meisje

Een meisje kijkt naar een oude pot.

Wie heeft die gemaakt?”“

vraagt ze.

دختر

دختری به یک ظرف سفالی نگاه می‌کند.

می‌پرسد:

چه کسی این را ساخته؟

Het antwoord

De vrouw glimlacht.

Dat weten we niet.”“

zeft zij.

Maar we weten wel dat iemand hem belangrijk genoeg vond om te bewaren.”“

پاسخ

زن لبخند می‌زند.

این را نمی‌دانیم.

اما می‌دانیم کسی آن را آن قدر مهم دانسته که نگهش داشته است.

Verbeelding

Het meisje kijkt opnieuw.

Nu ziet ze niet alleen een pot.

Ze ziet iemand.

Een mens.

Een leven.

تخیل

دختر دوباره نگاه می‌کند.

اکنون فقط یک ظرف نمی‌بیند.

بلکه انسانی را تصور می‌کند.

یک زندگی را.

Wat het museum mij leerde

Geschiedenis gaat niet alleen over koningen en oorlogen.

Vaak gaat geschiedenis over gewone mensen.

Net als wij.

آنچه موزه به من آموخت

تاریخ فقط درباره پادشاهان و جنگ‌ها نیست.

اغلب درباره آدم‌های معمولی است.

درست مثل ما.

Hoofdstuk ۲۱ – De zon boven de polder

فصل بیست و یکم – خورشید بر فراز پولدر

Hoofdstuk ۲۱ – De zon boven de polder

Ik ben Flevoland.

Er zijn plaatsen waar bergen het uitzicht bepalen.

Er zijn plaatsen waar bossen de horizon verbergen.

Maar in de polder is de horizon bijna overal zichtbaar.

Ver.

Open.

Eindeloos.

فصل بیست و یکم – خورشید بر فراز پولدر

من فلفولاند هستم.

جاهایی وجود دارند که کوه‌ها منظره را شکل می‌دهند.

جاهایی که جنگل‌ها افق را پنهان می‌کنند.

اما در پولدر تقریباً همه جا افق دیده می‌شود.

دور.

باز.

و بی‌انتها.

De ochtend

Vroeg in de ochtend rijdt een vrouw over een polderweg.

Links liggen akkers.

Rechts liggen akkers.

Voor haar ligt een lange rechte weg.

صبح

صبح زود زنی در یکی از جاده‌های پولدر رانندگی می‌کند.

در سمت چپ زمین‌های کشاورزی قرار دارند.

در سمت راست نیز.

و روبه‌رویش جاده‌ای طولانی و مستقیم دیده می‌شود.

De stilte

De radio staat uit.

Het raam staat een klein stukje open.

Alleen de wind is hoorbaar.

سکوت

رادیو خاموش است.

پنجره کمی باز است.

و تنها صدای باد شنیده می‌شود.

Haar werk

Ze werkt als dierenarts.

Iedere dag bezoekt zij verschillende boerderijen.

Koeien.

Schapen.

Paarden.

Soms honden.

Soms katten.

کار او

او دامپزشک است.

هر روز به مزرعه‌های مختلف سر می‌زند.

گاوها.

گوسفندان.

اسب‌ها.

و گاهی سگ‌ها و گربه‌ها.

De boerderij

Bij een boerderij staat een boer haar al op te wachten.

Hij wijst naar een jonge koe.

Ik maak me zorgen.”“

zegt hij.

مزرعه

در یکی از مزرعه‌ها کشاورزی منتظر اوست.

به گاوی جوان اشاره می‌کند.

و می‌گوید:

نگرانم هستم.

Zorg

De dierenarts onderzoekt het dier rustig.

De boer kijkt aandachtig toe.

Voor buitenstaanders is het misschien maar een koe.

Voor hem niet.

نگرانی

دامپزشک با آرامش حیوان را معاینه می‌کند.

کشاورز با دقت نگاه می‌کند.

برای دیگران شاید فقط یک گاو باشد.

اما برای او نه.

De lunch

Rond het middaguur zit de vrouw buiten.

Op een houten bank.

Met een broodje.

En een thermoskan koffie.

ناهار

نزدیک ظهر زن روی نیمکتی چوبی نشسته است.

ساندویچی در دست دارد.

و فلاسکی از قهوه.

De lucht

Boven haar trekken wolken voorbij.

Groot.

Langzaam.

Majestueus.

In de polder lijkt de lucht soms belangrijker dan het land.

آسمان

بالای سرش ابرها حرکت می‌کنند.

بزرگ.

آرام.

باشکوه.

در پolder گاهی آسمان مهم‌تر از زمین به نظر می‌رسد.

De avond

Aan het einde van de dag rijdt zij terug.

De zon staat laag.

Het licht kleurt de velden goud.

De sloten lijken spiegels.

عصر

در پایان روز به خانه بازمی‌گردد.

خورشید پایین آمده است.

نور مزارع را طلایی کرده است.

و جویبارها مانند آینه می‌درخشند.

Wat de polder mij leerde

De polder leerde mij dat ruimte iets bijzonders is.

Niet alleen ruimte om te wonen.

Maar ook ruimte om te denken.

آنچه پولدر به من آموخت

پولدر به من آموخت که فضا چیز ارزشمندی است.

نه فقط فضایی برای زندگی.

بلکه فضایی برای فکر کردن.

Hoofdstuk ۲۲ – De jongen die naar de sterren keek bij Ketelhaven

فصل بیست و دوم – پسری که در کِتل‌هافن به ستاره‌ها نگاه می‌کرد

Op een heldere avond fietst een jongen naar Ketelhaven.

Niet voor vrienden.

Niet voor sport.

Niet voor muziek.

Maar voor de sterren.

فصل بیست و دوم – پسری که در کِتل‌هافن به ستاره‌ها نگاه می‌کرد

در شبی صاف پسری به سمت کِتل‌هافن دوچرخه‌سواری می‌کند.

نه برای دیدن دوستان.

نه برای ورزش.

نه برای موسیقی.

بلکه برای ستاره‌ها.

De telescoop

Achter op zijn fiets zit een kleine telescoop.

Niet duur.

Niet professioneel.

Maar voldoende voor dromen.

تلسکوپ

پشت دوچرخه‌اش تلسکوپی کوچک قرار دارد.

نه گران.

نه حرفه‌ای.

اما برای رؤیاها کافی است.

Het water

Aan de rand van het water zet hij zijn telescoop neer.

Het IJsselmeer ligt donker voor hem.

Boven hem verschijnt langzaam de nacht.

آب

در کنار آب تلسکوپش را برپا می‌کند.

آیسل‌میر در تاریکی مقابل او گسترده شده است.

و شب آرام‌آرام بالای سرش شکل می‌گیرد.

Zijn moeder

Zijn moeder begrijpt niet altijd waarom hij dit zo leuk vindt.

Maar zij brengt hem soms toch hierheen.

Omdat liefde niet altijd betekent dat je alles begrijpt.

مادرش

مادرش همیشه نمی‌فهمد چرا این کار را این‌قدر دوست دارد.

اما گاهی او را به اینجا می‌آورد.

چون عشق همیشه به معنای فهمیدن همه چیز نیست.

De eerste ster

De eerste ster verschijnt.

Dan een tweede.

Dan tientallen.

Dan honderden.

نخستین ستاره

نخستین ستاره ظاهر می‌شود.

بعد دومی.

بعد ده‌ها.

و سپس صدها ستاره.

De droom

Misschien wordt hij later astronoom.

Misschien ingenieur.

Misschien docent.

Dat weet hij nog niet.

Maar vanavond voelt de toekomst groot.

رؤیا

شاید روزی ستاره‌شناس شود.

شاید مهندس.

شاید معلم.

هنوز نمی‌داند.

اما امشب آینده بزرگ به نظر می‌رسد.

Wat Ketelhaven mij leerde

Sommige dromen beginnen niet in een klaslokaal.

Maar onder een open hemel.

آنچه کِیل هافن به من آموخت
بعضی رؤیاها در کلاس درس آغاز نمی‌شوند.
بلکه زیر آسمانی باز متولد می‌شوند.

Hoofdstuk ۲۳ – De vrouw van de bloemenboerderij

فصل بیست و سوم – زن مزرعه گل

Hoofdstuk ۲۳ – De vrouw van de bloemenboerderij

Ik ben Flevoland.

Wanneer mensen aan bloemen denken, denken zij vaak aan kleuren.

Aan geuren.

Aan lente.

Maar achter iedere bloem schuilt een menselijk verhaal.

فصل بیست و سوم – زن مزرعه گل

من فلفولاند هستم.

وقتی مردم به گل‌ها فکر می‌کنند، معمولاً رنگ‌ها را به یاد می‌آورند.

عطرها را.

و بهار را.

اما پشت هر گل داستانی انسانی پنهان است.

De ochtendmist

Vroeg in de ochtend hangt er nog mist boven de velden.

Dauw ligt op de bladeren.

De wereld lijkt zachter.

Rustiger.

مه صبحگاهی

صبح زود هنوز مه روی مزارع نشسته است.

شب‌نم روی برگ‌ها دیده می‌شود.

جهان نرم‌تر به نظر می‌رسد.

و آرام‌تر.

De boerin

Een vrouw loopt tussen de bloemenrijen.

Niet gehaast.

Niet langzaam.

In een tempo dat zij al jaren kent.

کشاورز

زنی میان ردیف‌های گل قدم می‌زند.

نه با عجله.

نه خیلی آهسته.

با ریتمی که سال‌هاست می‌شناسد.

Haar handen

Haar handen vertellen een verhaal.

Van aarde.

Van regen.

Van zonlicht.

Van duizenden werkdagen.

دستانش

دستان او داستانی را روایت می‌کنند.

داستان خاک.

باران.

نور خورشید.

و هزاران روز کاری.

Haar moeder

Vroeger werkte haar moeder hier ook.

Toen was zij nog een meisje.

Ze hielp na school.

Niet omdat ze moest.

Maar omdat het vanzelfsprekend voelde.

مادرش

سال‌ها پیش مادرش نیز در همین مزرعه کار می‌کرد.

آن زمان او هنوز دختر بچه‌ای بود.

بعد از مدرسه کمک می‌کرد.

نه از روی اجبار.

بلکه چون طبیعی به نظر می‌رسید.

De eerste bestelling

Vandaag komt een grote bestelling binnen.

Bloemen voor een bruiloft.

Honderden stelen.

Honderden kleuren.

نخستین سفارش

امروز سفارش بزرگی دریافت شده است.

گل‌هایی برای یک مراسم عروسی.

صدها شاخه.

و صدها رنگ.

Het jonge stel

De vrouw kent het bruidspaar niet.

Waarschijnlijk zal zij hen nooit ontmoeten.

Maar toch maakt zij de bestelling zorgvuldig klaar.

زوج جوان

زن زوج جوان را نمی‌شناسد.

احتمالاً هرگز آنها را نخواهد دید.

اما سفارش را با دقت آماده می‌کند.

Een gedachte

Terwijl zij werkt, denkt zij even aan de bruiloft.

Aan muziek.

Aan familie.

Aan lachende mensen.

یک فکر

هنگام کار لحظه‌ای به مراسم فکر می‌کند.

به موسیقی.

به خانواده‌ها.

و به لبخند مردم.

De middag

Tegen de middag komt een schoolklas langs.

Kinderen kijken verbaasd rond.

Voor velen is dit hun eerste bezoek aan een bloemenbedrijf.

ظهر

نزدیک ظهر یک کلاس مدرسه از مزرعه بازدید می‌کند.

کودکان با تعجب به اطراف نگاه می‌کنند.

برای بسیاری از آنها این نخستین بازدید از یک مزرعه گل است.

De jongen

Een jongen vraagt:

Groeien bloemen echt allemaal uit één klein zaadje?”“

De boerin glimlacht.

پسر

پسری می‌پرسد:

واقعاً همه این گل‌ها از یک دانه کوچک رشد کرده‌اند؟

کشاورز لبخند می‌زند.

Haar antwoord

Ja.”“

zegt zij.

Net als mensen begint alles klein.”“

پاسخ او

می‌گوید:

بله.

درست مثل انسان‌ها، همه چیز از جایی کوچک آغاز می‌شود.

De avondzon

Aan het einde van de dag staat de zon laag.

Het licht valt schuin over de velden.

Bloemen lijken te gloeien.

آفتاب عصرگاهی

در پایان روز خورشید پایین آمده است.

نور روی مزارع می‌تابد.

و گل‌ها انگار می‌درخشند.

Wat de bloemenboerderij mij leerde

De bloemenboerderij leerde mij dat schoonheid vaak begint met zorg.

Met aandacht.

Met geduld.

En met mensen die hun werk met liefde doen.

آنچه مزرعه گل به من آموخت

مزرعه گل به من آموخت که زیبایی اغلب با مراقبت آغاز می‌شود.

با توجه.

با صبر.

و با انسان‌هایی که کارشان را با عشق انجام می‌دهند.

Hoofdstuk ۲۴ – De jongen van Schokland

فصل بیست و چهارم – پسر شوکلاند

Lang voordat Flevoland bestond, lag Schokland als eiland in zee.

Vandaag ligt het midden in het land.

Maar zijn verhaal leeft nog steeds voort.

فصل بیست و چهارم – پسر شوکلاند

مدتها پیش از آنکه فلفولاند وجود داشته باشد، شوکلاند جزیره‌ای در دریا بود.

امروز در میان خشکی قرار دارد.

اما داستانش هنوز زنده است.

Het museum

Een jongen bezoekt Schokland met zijn school.

Hij verwachtte een gewone excursie.

Maar krijgt iets anders.

موزه

پسری همراه مدرسه‌اش از شوکلاند بازدید می‌کند.

فکر می‌کرد یک گردش معمولی خواهد بود.

اما چیز دیگری نصیبش می‌شود.

De gids

Een gids vertelt over mensen die hier vroeger woonden.

Over stormen.

Over hoog water.

Over moeilijke keuzes.

راهنما

راهنما از مردمی می‌گوید که زمانی اینجا زندگی می‌کردند.

از طوفان‌ها.

از بالا آمدن آب.

و از تصمیم‌های دشوار.

De vraag

Waarom gingen ze niet gewoon ergens anders wonen?”“

vraagt een leerling.

پرسش

یکی از دانش‌آموزان می‌پرسد:

چرا فقط به جای دیگری نقل مکان نکردند؟

Het antwoord

De gids glimlacht.

Omdat thuis niet zomaar een plek is.”“

zeft hij.

پاسخ

راهنما لبخند می‌زند.

می‌گوید:

چون خانه فقط یک مکان نیست.

De wandeling

Later loopt de jongen over het terrein.

Hij probeert zich het eiland voor te stellen.

Water aan alle kanten.

Wind.

Golven.

پیاده‌روی

بعدتر پسر در محوطه قدم می‌زند.

سعی می‌کند جزیره قدیمی را تصور کند.

آب در همه سو.

باد.

و موج‌ها.

De verbeelding

Voor het eerst beseft hij dat geschiedenis niet alleen in boeken zit.

Soms ligt geschiedenis onder je voeten.

تخیل

برای نخستین بار متوجه می‌شود که تاریخ فقط در کتاب‌ها نیست.

گاهی تاریخ زیر پاهای انسان قرار دارد.

Wat Schokland mij leerde

Schokland leerde mij dat mensen zich aanpassen aan hun omgeving.

Maar dat zij hun herinneringen altijd meenemen.

آنچه شوکلاند به من آموخت

شوکلاند به من آموخت که انسان‌ها می‌توانند با محیط خود سازگار شوند.

اما خاطراتشان را همیشه با خود می‌برند.

Hoofdstuk ۲۰ – De weg naar morgen

فصل بیست و پنجم – جاده‌ای به سوی فردا

Hoofdstuk ۲۰ – De weg naar morgen

Ik ben Flevoland.

Misschien ben ik de jongste provincie van Nederland.

Maar jong betekent niet dat je geen geschiedenis hebt.

En jong betekent al helemaal niet dat je geen toekomst hebt.

فصل بیست و پنجم – جاده‌ای به سوی فردا

من فلفولاند هستم.

شاید جوان‌ترین استان هلند باشم.

اما جوان بودن به این معنا نیست که تاریخی نداشته باشی.

و قطعاً به این معنا نیست که آینده‌ای نداشته باشی.

De ochtend in Almere

In Almere stapt een meisje op haar fiets.

Ze is achttien.

Volgend jaar begint zij aan de universiteit.

Vandaag weet zij nog niet precies welke richting zij kiest.

صبحی در آلمیره

در آلمیره دختری سوار دوچرخه‌اش می‌شود.

هجده سال دارد.

سال آینده دانشگاه را آغاز خواهد کرد.

اما هنوز دقیقاً نمی‌داند چه مسیری را انتخاب می‌کند.

De keuze

Soms voelt dat spannend.

Soms voelt dat eng.

En soms voelt het alsof iedereen behalve zij al weet wat hij wil.

انتخاب

گاهی این موضوع هیجان انگیز است.

گاهی ترسناک.

و گاهی احساس می کند همه به جز خودش می دانند چه می خواهند.

Haar docent

Een docent zei ooit tegen haar:

Je hoeft niet meteen je hele leven te kennen.”“

معلمش

روزی یکی از معلمانش به او گفته بود:

لازم نیست همین حالا تمام زندگی ات را بشناسی.

De betekenis

Destijds vond zij dat een vreemd antwoord.

Nu begrijpt zij het beter.

معنا

آن زمان این پاسخ برایش عجیب بود.

اما اکنون بهتر آن را درک می کند.

De ingenieur

Aan de andere kant van Flevoland werkt een jonge ingenieur.

Hij helpt mee aan duurzame energieprojecten.

Windmolens.

Zonnevelden.

Nieuwe technieken.

مهندس

در سوی دیگر فلفلاند مهندسی جوان کار می‌کند.

او در پروژه‌های انرژی پایدار مشارکت دارد.

توربین‌های بادی.

مزارع خورشیدی.

و فناوری‌های جدید.

Zijn grootvader

Zijn grootvader werkte vroeger op landbouwgrond.

Zijn vader werkte in de bouw.

En hij werkt aan energie.

پدربزرگش

پدربزرگش زمانی کشاورز بود.

پدرش در ساخت‌وساز کار می‌کرد.

و او در حوزه انرژی فعالیت می‌کند.

De verandering

Iedere generatie bouwt verder op wat de vorige generatie begon.

تغییر

هر نسل چیزی را ادامه می‌دهد که نسل پیش از او آغاز کرده است.

Het kind

In Zeewolde tekent een jongen een stad van de toekomst.

Met vliegende auto's.

Drijvende huizen.

En parken op daken.

کودک

در زیفولده پسری شهری از آینده را نقاشی می‌کند.

با خودروهای پرنده.

خانه‌های شناور.

و پارک‌هایی روی پشت‌بام‌ها.

Zijn juf

Zijn juf kijkt naar de tekening.

Ze lacht.

Niet omdat het onmogelijk lijkt.

Maar omdat veel grote ideeën ooit begonnen als een kindertekening.

معلمش

معلم به نقاشی نگاه می‌کند.

لبخند می‌زند.

نه چون غیرممکن به نظر می‌رسد.

بلکه چون بسیاری از ایده‌های بزرگ زمانی فقط یک نقاشی کودکانه بوده‌اند.

De windmolens

Langs de horizon draaien windmolens.

Rustig.

Gelijkmatig.

Dag en nacht.

توربین‌های بادی

در امتداد افق توربین‌های بادی می‌چرخند.

آرام.

منظم.

روز و شب.

De vrouw op de dijk

Een vrouw stopt haar fiets op een dijk.

Ze kijkt uit over het landschap.

Over steden.

Over velden.

Over water.

زن روی سد

زنی دوچرخه‌اش را کنار سد متوقف می‌کند.

به سرزمین نگاه می‌کند.

به شهرها.

به مزارع.

و به آب.

Haar gedachte

Ze denkt aan haar ouders.

Die hier kwamen wonen toen alles nog nieuw was.

Ze denkt aan haar kinderen.

Die dit landschap als vanzelfsprekend zien.

فکر او

به والدینش فکر می‌کند.

کسانی که زمانی به اینجا آمدند، وقتی همه چیز هنوز تازه بود.

و به فرزندانش فکر می‌کند.

کسانی که این سرزمین را کاملاً عادی می‌دانند.

De avond

Wanneer de avond valt, gaan overal lichten aan.

In Almere.

In Lelystad.

In Dronten.

In Emmeloord.

In Urk.

In Zeewolde.

شب

وقتی شب فرا می‌رسد، چراغ‌ها روشن می‌شوند.

در آلمیره.

در لیلیستاد.

در درونتن.

در املوئورد.

در اورک.

و در زیفولده.

Duizenden verhalen

Achter ieder raam leeft een verhaal.

Een droom.

Een zorg.

Een herinnering.

Een plan.

هزاران داستان

پشت هر پنجره داستانی زندگی می‌کند.

یک رؤیا.

یک نگرانی.

یک خاطره.

و یک برنامه.

Wat Flevoland mij leerde

Flevoland leerde mij dat toekomst niet iets is wat vanzelf gebeurt.

Toekomst wordt gebouwd.

Door mensen.

Iedere dag opnieuw.

آنچه فلفولاند به من آموخت

فلفولاند به من آموخت که آینده چیزی نیست که خودبه خود اتفاق بیفتد.

آینده ساخته می شود.

به دست انسان ها.

و هر روز دوباره.

Daarom ben ik Flevoland

Ik ben niet alleen dijken.

Niet alleen water.

Niet alleen polders.

Ik ben de mensen die besloten hier een thuis te maken.

De boeren.

De leraren.

De kinderen.

De verpleegkundigen.

De vissers.

De ondernemers.

De vrijwilligers.

De dromers.

به همین دلیل من فلفولاند هستم

من فقط سدها نیستم.

فقط آب نیستم.

فقط پولدرها نیستم.

من انسان‌هایی هستم که تصمیم گرفتند اینجا را خانه خود کنند.

کشاورزان.

معلمان.

کودکان.

پرستاران.

ماهیگیران.

کارآفرینان.

داوطلبان.

و رؤیاپردازان.

Morgen

Morgen zal er weer gebouwd worden.

Morgen zal iemand verhuizen.

Morgen zal iemand een bedrijf beginnen.

Morgen zal iemand verliefd worden.

Morgen zal iemand afscheid nemen.

En Flevoland zal verder groeien.

Zoals het altijd heeft gedaan.

فردا

فردا باز چیزی ساخته خواهد شد.

فردا کسی نقل مکان خواهد کرد.

فردا کسی کسب‌وکاری را آغاز می‌کند.

فردا کسی عاشق می‌شود.

فردا کسی خداحافظی می‌کند.

و فلفولاند به رشد خود ادامه خواهد داد.

همان‌طور که همیشه ادامه داده است.

Hoofdstuk ۲۶ – De koopavond in Almere

Ik ben Flevoland.

Op donderdagavond blijft het centrum van Almere langer wakker.

Winkels blijven open.

Terrassen blijven gevuld.

Mensen haasten zich iets minder.

فصل بیست و ششم – شب خرید در آلمیره

من فلفولاند هستم.

پنجشنبه شب مرکز آلمیره دیرتر به خواب می‌رود.

فروشگاه‌ها باز می‌مانند.

کافه‌ها پر هستند.

و مردم کمتر عجله می‌کنند.

De verkoopster

In een kledingwinkel helpt een jonge verkoopster klanten.

Zij studeert doordeweeks.

En werkt hier een paar avonden per week.

فروشنده

در یک فروشگاه لباس، فروشنده‌ای جوان به مشتریان کمک می‌کند.

در طول هفته دانشجوی است.

و چند شب در هفته اینجا کار می‌کند.

De vrouw

Een vrouw zoekt een jurk voor een bruiloft.

Ze heeft al drie winkels bezocht.

Nog zonder succes.

زن

زنی به دنبال لباسی برای یک مراسم عروسی است.

سه فروشگاه را گشته است.

و هنوز چیزی پیدا نکرده است.

Geduld

De verkoopster haalt verschillende jurken.

Andere maten.

Andere kleuren.

Andere modellen.

صبر

فروشنده چندین لباس مختلف می آورد.

سایزهای مختلف.

رنگهای مختلف.

و مدل های مختلف.

De glimlach

Twintig minuten later glimlacht de klant.

Deze is het.”“

zegt zij.

لبخند

بیست دقیقه بعد مشتری لبخند می زند.

همین است.

De avond

Buiten lopen mensen langs verlichte etalages.

Kinderen eten ijs.

Vrienden ontmoeten elkaar.

شب

بیرون مردم از کنار ویترین‌های روشن عبور می‌کنند.

کودکان بستنی می‌خورند.

و دوستان همدیگر را ملاقات می‌کنند.

Wat Almere mij leerde

Een stad groeit niet alleen door gebouwen.

Maar ook door ontmoetingen.

آنچه آلمیره به من آموخت

یک شهر فقط با ساختمان‌ها رشد نمی‌کند.

بلکه با دیدارهای انسانی نیز رشد می‌کند.

Hoofdstuk ۲۷ – De haven van Lelystad

فصل بیست و هفتم – بندر لیلیستاد

Op een vroege ochtend ligt de haven bijna stil.

De masten bewegen zacht in de wind.

Het water glinstert.

فصل بیست و هفتم – بندر لیلیستاد

صبح زود بندر تقریباً ساکت است.

دکل‌ها آرام در باد حرکت می‌کنند.

و آب می‌درخشد.

De schipper

Een schipper maakt zijn boot klaar.

Hij heeft dit werk al tientallen jaren gedaan.

Toch controleert hij alles opnieuw.

ناخدا

ناخدایی قایقش را آماده می‌کند.

دهه‌هاست این کار را انجام می‌دهد.

اما باز هم همه چیز را دوباره بررسی می‌کند.

Routine

Ervaring maakt mensen niet slordig.

Vaak juist zorgvuldiger.

عادت

تجربه انسان را بی‌دقت نمی‌کند.

اغلب او را دقیق‌تر می‌کند.

De jongen

Een jongen kijkt vanaf de kade toe.

Hij droomt van verre reizen.

Van oceanen.

Van onbekende landen.

پسر

پسری از اسکله نگاه می‌کند.

او رویای سفرهای دور را دارد.

رویای اقیانوس‌ها.

و سرزمین‌های ناشناخته.

Het antwoord

De schipper ziet hem kijken.

Begin klein.”“

zegt hij.

Elke grote reis begint in een haven.”“

پاسخ

ناخدا نگاه او را می‌بیند.

می‌گوید:

کوچک شروع کن.

هر سفر بزرگی از یک بندر آغاز می‌شود.

Wat de haven mij leerde

Dromen hebben vaak een vertrekpunt nodig.

آنچه بندر به من آموخت

رؤیاها معمولاً به یک نقطه آغاز نیاز دارند.

Hoofdstuk ۲۸— De winter van Urk

فصل بیست و هشتم — زمستان اورک

In de winter voelt Urk anders.

De wind is scherper.

De lucht kouder.

Het water donkerder.

فصل بیست و هشتم — زمستان اورک

در زمستان اورک متفاوت به نظر می‌رسد.

باد تندتر است.

هوا سردتر.

و آب تیره‌تر.

De bakkerij

Toch brandt er licht in de bakkerij.

De eerste broden liggen al in de winkel.

نانوایی

با این حال چراغ‌های نانوایی روشن‌اند.

نخستین نان‌ها آماده شده‌اند.

De geur

De geur van vers brood verspreidt zich door de straat.

Mensen openen de deur.

Schudden de kou van zich af.

عطر نان

بوی نان تازه در خیابان پخش می‌شود.

مردم وارد می‌شوند.

و سرما را از تن خود دور می‌کنند.

De visser

Een visser drinkt koffie aan een tafeltje.

Buiten is het koud.

Binnen is het warm.

ماهیگیر

ماهیگیری پشت میزی قهوه می‌نوشد.

بیرون سرد است.

داخل گرم.

De verhalen

Niet veel later ontstaan gesprekken.

Over het weer.

Over vroeger.

Over de zee.

داستان‌ها

کمی بعد گفت‌وگوها آغاز می‌شوند.

درباره هوا.

گذشته.

و دریا.

Wat Urk mij leerde

Warmte wordt vaak het duidelijkst wanneer het buiten koud is.

آنچه اورک به من آموخت

گرما زمانی بیشتر احساس می‌شود که بیرون سرد باشد.

Hoofdstuk ۲۹ – De nieuwe Nederlanders van Flevoland

فصل بیست و نهم – هلندی‌های جدید فلفولاند

Flevoland werd gebouwd door mensen die ergens anders vandaan kwamen.

Misschien past daarom iedereen die opnieuw begint hier zo goed.

فصل بیست و نهم – هلندی‌های جدید فلفولاند

فلفولاند توسط انسان‌هایی ساخته شد که از جای دیگری آمده بودند.

شاید به همین دلیل کسانی که زندگی تازه‌ای آغاز می‌کنند، در اینجا احساس نزدیکی بیشتری دارند.

De vrouw uit Iran

Een vrouw verhuist naar Almere.

Alles is nieuw.

De taal.

De regels.

De gewoonten.

زن ایرانی

زنی به آلمیره نقل مکان می‌کند.

همه چیز جدید است.

زبان.

قوانین.

و عادت‌ها.

De eerste buurvrouw

Op haar tweede dag klopt een buurvrouw aan.

Met een taart.

En een glimlach.

نخستین همسایه

روز دوم همسایه‌ای در خانه‌اش را می‌زند.

با یک کیک.

و لبخندی دوستانه.

Het gesprek

Het gesprek verloopt niet perfect.

Soms zoeken zij naar woorden.

Soms lachen zij om misverstanden.

گفت‌وگو

گفت‌وگو بی‌نقص نیست.

گاهی دنبال واژه‌ها می‌گردند.

و گاهی به سوء تفاهم‌ها می‌خندند.

De school

Later gaan haar kinderen naar school.

Ze maken vrienden.

Leren fietsen in de regen.

Leren Nederlandse liedjes.

مدرسه

بعدتر فرزندانش به مدرسه می‌روند.

دوست پیدا می‌کنند.

دوچرخه‌سواری در باران را یاد می‌گیرند.

و ترانه‌های هلندی را حفظ می‌کنند.

Thuis

Langzaam ontstaat een tweede thuis.

Niet in één dag.

Niet in één maand.

Maar stap voor stap.

خانه

کم‌کم خانه‌ای دوم شکل می‌گیرد.

نه در یک روز.

نه در یک ماه.

بلکه قدم به قدم.

Wat deze verhalen mij leerden

Een thuis is niet alleen een plek waar je geboren wordt.

Soms is het ook een plek die je zelf opbouwt.

آنچه این داستان‌ها به من آموختند

خانه فقط جایی نیست که انسان در آن متولد می‌شود.

گاهی جایی است که خودش آن را می‌سازد.

Hoofdstuk ۳۰ – Het licht van Batavia

فصل سیام – نور باتاویا

(ادامه...)

Hoofdstuk ۳۰ – Het licht van Batavia

Ik ben Flevoland.

Aan de rand van Lelystad ligt een plek waar verleden en toekomst elkaar ontmoeten.

Batavia.

Een naam die herinneringen oproept aan schepen.

Handel.

Reizen.

En verhalen die duizenden kilometers hebben afgelegd.

فصل سیام – نور باتاویا

من ففلولاند هستم.

در حاشیه لیلیستاد جایی قرار دارد که گذشته و آینده در آن به هم می‌رسند.

باتاویا.

نامی که یادآور کشتی‌هاست.

تجارت.

سفرها.

و داستان‌هایی که هزاران کیلومتر را پیموده‌اند.

De ochtend

Op een frisse ochtend opent een medewerker de deuren van Batavialand.

Nog voordat de eerste bezoekers arriveren.

صبح

در صبحی خنک یکی از کارکنان باتاویالند درها را باز می‌کند.

پیش از آنکه نخستین بازدیدکنندگان برسند.

De stilte

In de zalen is het nog stil.

Modellen van schepen staan onbeweeglijk.

Kaarten hangen aan de muren.

Voorwerpen wachten op nieuwe ogen.

سکوت

در سالن‌ها هنوز سکوت حاکم است.

مدل‌های کشتی بی‌حرکت هستند.

نقشه‌ها روی دیوارها آویزان‌اند.

و اشیا منتظر نگاه‌های تازه‌اند.

De schoolklas

Niet veel later arriveert een schoolklas.

Kinderen lopen nieuwsgierig rond.

Sommigen kijken naar oude instrumenten.

Anderen naar kaarten.

کلاس مدرسه

کمی بعد یک کلاس مدرسه از راه می‌رسد.

کودکان با کنجکاوی قدم می‌زنند.

بعضی به ابزارهای قدیمی نگاه می‌کنند.

بعضی به نقشه‌ها.

De jongen

Een jongen blijft staan bij een oud kompas.

Hij kijkt er lang naar.

پسر

پسری مقابل یک قطب‌نمای قدیمی می‌ایستد.

و مدت زیادی به آن نگاه می‌کند.

Zijn vraag

Hoe vonden mensen vroeger hun weg?”“

vraagt hij.

سؤال او

می‌پرسد:

قدیم‌ها مردم چطور مسیرشان را پیدا می‌کردند؟

De gids

De gids glimlacht.

En begint te vertellen.

Over sterren.

Over kaarten.

Over ervaring.

En over moed.

راهنما

راهنما لبخند می‌زند.

و شروع به توضیح می‌کند.

درباره ستاره‌ها.

نقشه‌ها.

تجربه.

و شجاعت.

De replica

Buiten ligt een groot schip.

Voor veel bezoekers lijkt het indrukwekkend.

Voor sommigen zelfs overweldigend.

کشتی

در بیرون کشتی بزرگی قرار دارد.

برای بسیاری از بازدیدکنندگان باشکوه است.

و برای بعضی حتی حیرت‌انگیز.

Het meisje

Een meisje legt haar hand op het hout.

Ze probeert zich voor te stellen hoe het voelde om maandenlang op zee te zijn.

دختر

دختری دستش را روی چوب کشتی می‌گذارد.

سعی می‌کند تصور کند ماه‌ها زندگی روی دریا چه حسی داشته است.

De verbeelding

Plotseling wordt geschiedenis iets anders.

Niet alleen feiten.

Niet alleen jaartallen.

Maar mensen.

Echte mensen.

تخیل

ناگهان تاریخ شکل دیگری پیدا می‌کند.

دیگر فقط مجموعه‌ای از واقعیت‌ها نیست.

و فقط تاریخ‌ها نیست.

بلکه انسان‌ها هستند.

انسان‌های واقعی.

De avond

Tegen sluitingstijd vertrekken de laatste bezoekers.

De gangen worden weer stil.

De kaarten blijven hangen.

De schepen blijven wachten.

عصر

نزدیک زمان تعطیلی آخرین بازدیدکنندگان می‌روند.

راهروها دوباره ساکت می‌شوند.

نقشه‌ها همچنان روی دیوار باقی می‌مانند.

و کشتی‌ها همچنان منتظر می‌مانند.

Wat Batavia mij leerde

Batavia leerde mij dat geschiedenis niet achter ons ligt.

Zij reist met ons mee.

In verhalen.

In herinneringen.

En in de vragen die wij blijven stellen.

آنچه باتاویا به من آموخت

باتاویا به من آموخت که تاریخ پشت سر ما باقی نمی‌ماند.

بلکه همراه ما سفر می‌کند.

در داستان‌ها.

در خاطرات.

و در پرسش‌هایی که همچنان می‌پرسیم.

Hoofdstuk ۳۱ – De brug naar Amsterdam

فصل سی و یکم – پلی به سوی آمستردام

Iedere ochtend verlaten duizenden mensen Flevoland.

Niet omdat zij weg willen.

Maar omdat hun werk ergens anders ligt.

فصل سی و یکم – پلی به سوی آمستردام
هر صبح هزاران نفر فلفولاند را ترک می‌کنند.
نه چون می‌خواهند از آن دور شوند.
بلکه چون محل کارشان جای دیگری است.

De trein

Op station Almere Centrum staat een trein klaar.

De deuren gaan open.

Mensen stappen in.

قطار
در ایستگاه آلمیره سنتروم قطاری آماده حرکت است.
درها باز می‌شوند.
و مردم سوار می‌شوند.

De programmeur

Een jonge programmeur zoekt een plek bij het raam.

Hij werkt in Amsterdam.

Maar woont bewust in Almere.

برنامه‌نویس
برنامه‌نویسی جوان کنار پنجره می‌نشیند.
در آمستردام کار می‌کند.
اما آگاهانه آلمیره را برای زندگی انتخاب کرده است.

De verpleegkundige

Verderop zit een verpleegkundige.

Haar dienst begint vroeg.

Zij leest nog even haar berichten.

پرستار

کمی جلوتر پرستاری نشسته است.

شیفت کاری اش زود آغاز می شود.

و آخرین پیام هایش را مرور می کند.

De student

Een student probeert nog snel aantekeningen te bekijken.

Over een uur heeft hij college.

دانشجو

دانشجویی تلاش می کند یادداشت هایش را مرور کند.

تا یک ساعت دیگر کلاس دارد.

De verbinding

De trein brengt mensen naar hun werk.

Maar ook weer terug naar huis.

Iedere dag opnieuw.

ارتباط

قطار مردم را به محل کارشان می رساند.

اما دوباره آن ها را به خانه بازمی گرداند.

هر روز.

Wat de verbinding mij leerde

Een regio groeit niet alleen door wat binnen haar grenzen gebeurt.

Maar ook door de verbindingen met de wereld daarbuiten.

آنچه این ارتباط به من آموخت

یک منطقه فقط با آنچه در درونش اتفاق می افتد رشد نمی کند.

بلکه با ارتباطش با جهان بیرون نیز رشد می‌کند.

Hoofdstuk ۳۲ – De oude man van de dijk

فصل سی و دوم – پیرمرد کنار سد

Hoofdstuk ۳۲ – De oude man van de dijk

Ik ben Flevoland.

Sommige mensen wonen hun hele leven op dezelfde plek.

Anderen verhuizen vaak.

Maar er zijn ook mensen die een landschap zo goed leren kennen dat het bijna een deel van hen wordt.

فصل سی و دوم – پیرمرد کنار سد

من فلفولاند هستم.

بعضی انسان‌ها تمام عمرشان را در یک مکان زندگی می‌کنند.

بعضی دیگر بارها جابه‌جا می‌شوند.

اما گروهی هم هستند که یک سرزمین را آن‌قدر خوب می‌شناسند که بخشی از وجودشان می‌شود.

Iedere middag

Iedere middag wandelt een oude man over dezelfde dijk.

Zomer.

Winter.

Regen.

Wind.

Dat maakt weinig verschil.

هر بعدازظهر

هر بعدازظهر پیرمردی روی همان سد قدم می‌زند.

در تابستان.

در زمستان.

در باران.

و در باد.

تفاوتی نمی‌کند.

Zijn hond

Naast hem loopt een oude hond.

Niet meer zo snel als vroeger.

Niet meer zo sterk.

Maar nog altijd trouw.

سگش

کنار او سگی سالخورده راه می‌رود.

دیگر مثل گذشته سریع نیست.

مثل گذشته نیرومند نیست.

اما هنوز وفادار است.

Het uitzicht

Voor hen ligt het water.

Achter hen liggen velden.

Boven hen beweegt de lucht voortdurend.

منظره

مقابلشان آب گسترده شده است.

پشت سرشان مزارع قرار دارند.

و بالای سرشان آسمان مدام در حرکت است.

De herinneringen

Tijdens zijn wandelingen denkt hij vaak terug.

Aan zijn eerste huis.

Aan zijn eerste baan.

Aan mensen die hij heeft verloren.

Aan mensen die hij nog steeds ziet.

خاطرات

در طول پیاده روی هایش اغلب به گذشته فکر می کند.

به نخستین خانه اش.

به نخستین شغلش.

به کسانی که از دست داده است.

و به کسانی که هنوز در کنارش هستند.

De jongen

Op een dag komt een jongen op een mountainbike langs.

Hij stopt even.

پسر

روزی پسری با دوچرخه کوهستان از آنجا عبور می کند.

و لحظه ای توقف می کند.

De vraag

Meneer, verveelt u zich nooit?"

vraagt hij.

سؤال

می پرسد:

آقا، هیچ وقت حوصله تان سر نمی رود؟

Het antwoord

De oude man kijkt naar het water.

Daarna naar de lucht.

Dan glimlacht hij.

پاسخ

پیرمرد به آب نگاه می‌کند.

بعد به آسمان.

و سپس لبخند می‌زند.

Zijn wijsheid

Nee.”“

zegt hij.

Want het landschap is iedere dag anders.”“

حکمت او

می‌گوید:

نه.

چون این منظره هر روز متفاوت است.

Begrijpen

De jongen begrijpt het niet helemaal.

Nog niet.

Misschien later.

درک کردن

پسر کاملاً متوجه نمی‌شود.

هنوز نه.

شاید سال‌ها بعد.

Wat de oude man mij leerde

Soms hoef je niet ver te reizen om iets nieuws te ontdekken.

Soms moet je alleen beter leren kijken.

آنچه پیرمرد به من آموخت

گاهی لازم نیست برای کشف چیزهای تازه سفرهای دور بروی.

گاهی فقط باید بهتر نگاه کردن را یاد بگیری.

Hoofdstuk ۳۳ – De bibliotheek van Dronten

فصل سی و سوم – کتابخانه درونتن

Op een regenachtige middag zoeken veel mensen beschutting.

Sommigen gaan naar huis.

Sommigen naar een café.

En sommigen naar de bibliotheek.

فصل سی و سوم – کتابخانه درونتن

در یک بعدازظهر بارانی بسیاری از مردم به دنبال سرپناه می‌گردند.

بعضی به خانه می‌روند.

بعضی به کافه.

و بعضی به کتابخانه.

De deur

De automatische deur schuift open.

Warme lucht komt naar buiten.

در

در خودکار باز می‌شود.

هوای گرم به بیرون می‌آید.

De student

Aan een tafel zit een student.

Zijn laptop staat open.

Om hem heen liggen boeken.

دانشجو

دانشجویی پشت میزی نشسته است.

لپتاپش باز است.

و کتابها دورش قرار دارند.

De oudere vrouw

Een paar meter verder leest een oudere vrouw een roman.

Zij komt hier iedere week.

زن سالخورده

چند متر آن طرفتر زنی سالخورده رمانی میخواند.

او هر هفته به اینجا میآید.

Het kind

In de kinderhoek bladert een meisje door een prentenboek.

Ze kan nog niet alle woorden lezen.

Maar de tekeningen vertellen al veel.

کودک

در بخش کودکان دختر بچه‌ای کتاب تصویری را ورق می‌زند.

هنوز نمیتواند همه واژه‌ها را بخواند.

اما تصاویر خودشان داستان می‌گویند.

De vrijwilliger

Een vrijwilliger helpt iemand met een computer.

Geduldig.

Rustig.

Zonder haast.

داوطلب

داوطلبی به فردی در کار با رایانه کمک می‌کند.

با حوصله.

آرام.

و بدون عجله.

Stilte

In de bibliotheek is het nooit helemaal stil.

Er klinken voetstappen.

Bladzijden.

Gefluister.

Maar het is een vriendelijke stilte.

سکوت

در کتابخانه هرگز سکوت کامل وجود ندارد.

صدای قدم‌ها شنیده می‌شود.

صدای ورق‌ها.

و پیچ‌ها.

اما سکوتی دوستانه است.

Wat de bibliotheek mij leerde

Kennis groeit het best op plekken waar mensen nieuwsgierig mogen zijn.

آنچه کتابخانه به من آموخت

دانش در مکان‌هایی بهتر رشد می‌کند که انسان‌ها اجازه دارند کنجکاو باشند.

Hoofdstuk ۳۴ – De wintermorgen van de Noordoostpolder

فصل سی و چهارم – صبح زمستانی نورداوست‌پولدر

Op sommige winterochtenden lijkt de wereld langzamer te bewegen.

Alsof iedereen een beetje zachter praat.

فصل سی و چهارم – صبح زمستانی نورداوست پو لدر
در بعضی صبح‌های زمستانی جهان آرام‌تر حرکت می‌کند.
گویی همه کمی آرام‌تر صحبت می‌کنند.

De mist

Mist hangt boven de velden.

Slootjes verdwijnen bijna uit zicht.

Bomen veranderen in schaduwen.

مه

مه روی مزارع نشسته است.

جویبارها تقریباً دیده نمی‌شوند.

و درختان به سایه تبدیل شده‌اند.

De boer

Een boer opent de deur van zijn schuur.

Zijn adem is zichtbaar in de koude lucht.

کشاورز

کشاورزی در انبارش را باز می‌کند.

نفسش در هوای سرد دیده می‌شود.

Het geluid

In de verte klinkt een tractor.

Verder is het stil.

صدا

در دوردست صدای تراکتوری شنیده می‌شود.

و غیر از آن سکوت حاکم است.

De zonsopgang

Langzaam breekt de zon door de mist.

Eerst voorzichtig.

Daarna sterker.

طلوع خورشید

خورشید آرام از میان مه ظاهر می‌شود.

ابتدا آرام.

و بعد پرقدرت‌تر.

Het goud

Plotseling kleuren de velden goud.

Alsof iemand licht over het landschap heeft uitgestrooid.

طلایی شدن

ناگهان مزارع طلایی می‌شوند.

گویی کسی نور را روی سرزمین پاشیده است.

Wat de wintermorgen mij leerde

Zelfs op de koudste dagen komt het licht terug.

آنچه صبح زمستانی به من آموخت

حتی در سردترین روزها نیز نور بازمی‌گردد.

Hoofdstuk ۳۵– De vrouw die bleef

فصل سی و پنجم – زنی که ماند

Hoofdstuk ۳۵– De vrouw die bleef

Ik ben Flevoland.

Veel mensen komen.

Veel mensen gaan.

Dat hoort bij een jonge provincie.

Maar sommige mensen blijven.

Jarenlang.

Soms hun hele leven.

فصل سی و پنجم – زنی که ماند

من فلفولاند هستم.

بسیاری از مردم می آیند.

بسیاری می روند.

این بخشی از زندگی در یک استان جوان است.

اما بعضی انسان ها می مانند.

سال ها.

و گاهی تمام عمر.

Het eerste huis

Toen zij hier kwam wonen, was zij vierentwintig.

Er stonden minder huizen.

Minder bomen.

Minder winkels.

نخستین خانه

وقتی به اینجا آمد، بیست و چهار سال داشت.

خانه های کمتری وجود داشتند.

درخت های کمتری.

و فروشگاه های کمتری.

De dozen

Overal stonden verhuisdozen.

De muren waren kaal.

De kamers voelden leeg.

Maar ook vol mogelijkheden.

کارتن‌ها

همه جا پر از کارتن بود.

دیوارها خالی بودند.

اتاق‌ها خلوت به نظر می‌رسیدند.

اما پر از امکان بودند.

Haar kinderen

Later werden haar kinderen geboren.

Zij groeiden hier op.

Gingen hier naar school.

Speelden hier voetbal.

Maakten hier vrienden.

فرزندانش

بعدها فرزنداناش به دنیا آمدند.

در همینجا بزرگ شدند.

به مدرسه رفتند.

فوتبال بازی کردند.

و دوست پیدا کردند.

De boom

In haar voortuin plantte zij ooit een klein boompje.

Niet groter dan haar arm.

درخت

روزی در حیاط جلویی خانه‌اش درخت کوچکی کاشت.

درختی که از بازوی او بزرگتر نبود.

Jaren later

Nu steekt die boom boven het dak uit.

Vogels bouwen er nesten.

In de zomer geeft hij schaduw.

سال‌ها بعد

اکنون آن درخت از سقف خانه بلندتر شده است.

پرندگان در آن لانه می‌سازند.

و در تابستان سایه ایجاد می‌کند.

De buurvrouw

Ook haar buurvrouw woont er nog steeds.

Zij kwamen bijna tegelijk naar de straat.

Hun kinderen speelden samen.

همسایه

همسایه‌اش نیز هنوز همانجا زندگی می‌کند.

تقریباً هم‌زمان به این خیابان آمده بودند.

و فرزندانشان با هم بازی می‌کردند.

De tijd

Soms zitten zij samen op een bankje.

Dan praten zij over vroeger.

Niet omdat vroeger beter was.

Maar omdat herinneringen waardevol zijn.

زمان

گاهی کنار هم روی نیمکتی می‌نشینند.

و از گذشته حرف می‌زنند.

نه چون گذشته بهتر بوده است.
بلکه چون خاطرات ارزشمند هستند.

Het afscheid

Op een dag verhuist een van haar kinderen naar een andere stad.

Zoals zoveel jonge mensen doen.

خدا حافظی

روزی یکی از فرزندان به شهر دیگری نقل مکان می‌کند.
همان‌طور که بسیاری از جوانان انجام می‌دهند.

De lege kamer

De kamer voelt plotseling groter.

Stiller.

Anders.

اتاق خالی

اتاق ناگهان بزرگتر به نظر می‌رسد.

ساکت‌تر.

و متفاوت‌تر.

Trots

Maar tegelijk voelt zij trots.

Omdat opgroeien precies daarvoor bedoeld is.

افتخار

اما همزمان احساس افتخار می‌کند.

چون بزرگ شدن دقیقاً همین معنا را دارد.

Wat zij mij leerde

Wortels krijgen betekent niet dat je nooit verandert.

Het betekent dat je een plek hebt waar je altijd naar kunt terugkeren.

آنچه او به من آموخت

ریشه داشتن به این معنا نیست که هرگز تغییر نکنی.

بلکه یعنی جایی داشته باشی که همیشه بتوانی به آن بازگردی.

Hoofdstuk ۳۶ – De treinconducteur van Lelystad

فصل سی و ششم – مأمور قطار لیلیستاد

Iedere dag ontmoet hij honderden mensen.

Soms duizenden.

De meesten ziet hij maar één keer.

فصل سی و ششم – مأمور قطار لیلیستاد

هر روز صدها نفر را می‌بیند.

و گاهی هزاران نفر را.

بیشتر آن‌ها را فقط یک بار ملاقات می‌کند.

Goedemorgen

Zijn dag begint vaak met hetzelfde woord.

Goedemorgen.”“

En toch klinkt het nooit helemaal hetzelfde.

صبح بخیر

روز او اغلب با یک کلمه آغاز می‌شود.

صبح بخیر.

اما هیچ‌وقت دقیقاً یکسان شنیده نمی‌شود.

De student

Een student rent het perron op.

Net op tijd.

Buiten adem.

دانشجو

دانشجویی با عجله روی سکو می‌دود.

در آخرین لحظه.

نفس‌زنان.

De zakenvrouw

Een vrouw in pak werkt op haar laptop.

Ze kent de route uit haar hoofd.

زن کارمند

زنی با لباس رسمی روی لپ‌تاپش کار می‌کند.

او مسیر را از حفظ است.

Het kind

Een klein kind kijkt door het raam.

Voor hem is alles interessant.

De bruggen.

De bomen.

De treinen.

کودک

کودکی کوچک از پنجره بیرون را نگاه می‌کند.

برای او همه چیز جذاب است.

پل‌ها.

درخت‌ها.

و قطارها.

Vertrouwen

De conducteur merkt dat mensen vaak denken dat zijn werk over kaartjes gaat.

Maar het gaat ook over vertrouwen.

Over veiligheid.

Over hulp bieden.

اعتماد

مأمور قطار می‌داند که بسیاری فکر می‌کنند کار او فقط بررسی بلیت‌هاست.

اما کارش درباره اعتماد نیز هست.

درباره امنیت.

و کمک به دیگران.

Wat hij mij leerde

Een reis wordt niet alleen bepaald door de bestemming.

Maar ook door de mensen die onderweg helpen.

آنچه او به من آموخت

یک سفر فقط با مقصدش تعریف نمی‌شود.

بلکه با انسان‌هایی که در طول مسیر کمک می‌کنند نیز معنا پیدا می‌کند.

Hoofdstuk ۳۷– De eerste sneeuw in Almere

فصل سی و هفتم – نخستین برف در آلمیره

Hoofdstuk ۳۷– De eerste sneeuw in Almere

Ik ben Flevoland.

Sneeuw komt niet ieder jaar op dezelfde manier.

Soms valt er bijna niets.

Soms blijft zij maar een paar uur liggen.

Maar af en toe verandert één nacht alles.

فصل سی و هفتم – نخستین برف در آلمیره

من فلفولاند هستم.

برف هر سال به یک شکل نمی‌بارد.

گاهی تقریباً هیچ برفی نمی‌آید.

گاهی فقط چند ساعت روی زمین می‌ماند.

اما بعضی شب‌ها همه چیز را تغییر می‌دهد.

De ochtend

Een jongen kijkt uit zijn slaapkamerraam.

Even denkt hij dat hij nog droomt.

Alles is wit.

De auto's.

De daken.

De bomen.

صبح

پسری از پنجره اتاقش بیرون را نگاه می‌کند.

برای لحظه‌ای فکر می‌کند هنوز خواب است.

همه چیز سفید شده است.

ماشین‌ها.

سقف‌ها.

و درختان.

Het bericht

Beneden roept zijn moeder:

“Schiet op, anders kom je te laat!”

Maar de jongen luistert nauwelijks.

Hij kijkt nog steeds naar buiten.

صدا

مادرش از پایین صدا می‌زند:

عجله کن، دیر می‌شود!

اما پسر هنوز به بیرون نگاه می‌کند.

De straat

Niet veel later staat hij buiten.

De straat ziet er anders uit.

Rustiger.

Lichter.

Bijna nieuw.

خیابان

چند دقیقه بعد بیرون ایستاده است.

خیابان متفاوت به نظر می‌رسد.

آرام‌تر.

روشن‌تر.

و تقریباً تازه.

De buurman

De buurman veegt sneeuw van zijn auto.

Iedere winter zegt hij hetzelfde:

Mooi hoor, zolang ik niet hoef te rijden.”“

همسایه

همسایه برف را از روی ماشینش پاک می‌کند.

هر زمستان همان جمله را تکرار می‌کند:

فشنگ است، تا وقتی مجبور نباشم رانندگی کنم.

De kinderen

Op een plein verzamelen kinderen zich.

Binnen een uur verschijnen de eerste sneeuwballen.

De eerste sneeuwpop.

En de eerste natte handschoenen.

کودکان

در میدان کوچکی کودکان جمع می‌شوند.

در کمتر از یک ساعت اولین گلوله‌های برفی ساخته می‌شوند.

اولین آدم‌برفی.

و اولین دستکش‌های خیس.

De school

Op school kunnen veel leerlingen zich moeilijk concentreren.

Buiten ligt sneeuw.

Binnen wachten de lessen.

Dat is geen eenvoudige strijd.

مدرسه

در مدرسه تمرکز کردن برای بسیاری از دانش‌آموزان سخت است.

بیرون برف وجود دارد.

و داخل کلاس درس.

این رقابت آسانی نیست.

De docent

Een docent kijkt naar buiten.

Hij glimlacht.

Ook hij was ooit een kind.

معلم

معلمی از پنجره بیرون را نگاه می‌کند.

لبخند می‌زند.

او هم روزی کودک بوده است.

De avond

Tegen de avond wordt het stiller.

Voetstappen blijven zichtbaar in de sneeuw.

Fietsporen kruisen elkaar.

Lantaarns weerspiegelen in het wit.

عصر

نزدیک شب همه چیز آرام‌تر می‌شود.

رد پاها روی برف باقی مانده‌اند.

رد دوچرخه‌ها از کنار هم عبور می‌کنند.

و نور چراغ‌ها روی سفیدی برف می‌افتد.

Wat sneeuw mij leerde

Soms hoeft de wereld niet te veranderen.

Soms hoeft zij alleen even anders te worden bekeken.

آنچه برف به من آموخت

گاهی لازم نیست جهان تغییر کند.

گاهی فقط باید از زاویه‌ای دیگر به آن نگاه کرد.

Hoofdstuk ۳۸ – De kapster van Dronten

فصل سی و هشتم – آرایشگر درونتین

In het centrum van Dronten opent een kapster haar salon.

Zoals iedere ochtend.

فصل سی و هشتم – آرایشگر درونتین

در مرکز درونتین آرایشگری سالن خود را باز می‌کند.

مثل هر صبح.

De eerste klant

De eerste klant komt iets voor negen uur binnen.

Hij wil alleen zijn haar laten knippen.

Tenminste, dat denkt hij.

نخستین مشتری

اولین مشتری کمی پیش از ساعت نه وارد می‌شود.

فکر می‌کند فقط برای کوتاه کردن مو آمده است.

حداقل خودش این‌طور فکر می‌کند.

Het gesprek

Na vijf minuten praten zij over het weer.

Na tien minuten over vakantie.

Na vijftien minuten over zijn kleinkinderen.

گفت‌وگو

بعد از پنج دقیقه درباره هوا حرف می‌زنند.

بعد از ده دقیقه درباره تعطیلات.

و بعد از پانزده دقیقه درباره نوه‌هایش.

Luisteren

De kapster weet iets wat veel mensen vergeten.

Mensen komen niet alleen voor een knipbeurt.

Soms komen zij ook om gehoord te worden.

گوش دادن

آرایشگر چیزی را می‌داند که بسیاری فراموش می‌کنند.

مردم فقط برای کوتاه کردن مو نمی‌آیند.

گاهی می‌آیند تا کسی به حرفشان گوش بدهد.

De jonge vrouw

Later komt een jonge vrouw binnen.

Volgende week heeft zij een sollicitatiegesprek.

Ze is zenuwachtig.

زن جوان

بعدتر زنی جوان وارد می‌شود.

هفته آینده مصاحبه شغلی دارد.

و مضطرب است.

Een beetje moed

Aan het einde van de afspraak kijkt zij in de spiegel.

Ze glimlacht.

Niet omdat haar leven veranderd is.

Maar omdat zij zich iets zekerder voelt.

کمی اعتماد به نفس

در پایان نوبت به آینه نگاه می‌کند.

لبخند می‌زند.

نه چون زندگی‌اش تغییر کرده است.

بلکه چون کمی مطمئن‌تر شده است.

Wat de kapster mij leerde

Soms maken kleine dingen een groot verschil.

Een vriendelijk woord.

Een luisterend oor.

Een beetje aandacht.

آنچه آرایشگر به من آموخت
گاهی چیزهای کوچک تفاوت بزرگی ایجاد می‌کنند.
یک جمله مهربان.
گوشی شنوا.
و کمی توجه.

Hoofdstuk ۳۹ – De avondwandeling langs het water

فصل سی و نهم – پیاده‌روی عصرگاهی کنار آب

Op een zachte lenteavond wandelen mensen langs het water van Lelystad.

Niet snel.

Niet langzaam.

Gewoon wandelend.

فصل سی و نهم – پیاده‌روی عصرگاهی کنار آب
در یک عصر ملایم بهاری مردم کنار آب‌های لیلیستاد قدم می‌زنند.
نه سریع.
نه آهسته.
فقط قدم می‌زنند.

Het jonge stel

Een jong stel loopt hand in hand.

Zij praten over de toekomst.

Over plannen.

Over dromen.

زوج جوان
زوجی جوان دست در دست هم راه می‌روند.
درباره آینده حرف می‌زنند.
درباره برنامه‌ها.

و درباره رویاها.

De oudere man

Verderop wandelt een oudere man alleen.

Maar niet verdrietig.

Hij geniet van de rust.

مرد سالخورده

کمی دورتر مردی سالخورده تنها قدم می‌زند.

اما غمگین نیست.

از آرامش لذت می‌برد.

De hond

Een hond rent achter een bal aan.

Vol enthousiasme.

Alsof dit de belangrijkste taak van de wereld is.

سگ

سگی دنبال توپ می‌دود.

با تمام انرژی.

گویی مهمترین مأموریت جهان را بر عهده دارد.

De zon

Langzaam zakt de zon richting horizon.

Het water krijgt een gouden kleur.

Mensen worden stiller.

خورشید

خورشید آرام به سمت افق پایین می‌رود.

آب رنگی طلایی پیدا می‌کند.

و مردم ساکت‌تر می‌شوند.

Wat de avondwandeling mij leerde

Niet ieder mooi moment hoeft bijzonder gepland te zijn.

Sommige momenten gebeuren gewoon.

آنچه پیاده‌روی عصرگاهی به من آموخت

همه لحظه‌های زیبا نیاز به برنامه‌ریزی ندارند.

بعضی لحظه‌ها فقط اتفاق می‌افتند.

Hoofdstuk ۴۰ – De bakker van Emmeloord

فصل چهارم – نانواي اِملوئورد

Hoofdstuk ۴۰ – De bakker van Emmeloord

Ik ben Flevoland.

Terwijl veel mensen nog slapen, begint voor anderen de werkdag al.

Zo ook voor de bakker van Emmeloord.

فصل چهارم – نانواي اِملوئورد

من فلفولاند هستم.

در حالی که بسیاری از مردم هنوز خواب هستند، روز کاری بعضی‌ها آغاز شده است.

مثل نانواي اِملوئورد.

Half vier

Om half vier gaat zijn wekker.

Buiten is het donker.

De straat is stil.

De meeste ramen zijn nog zwart.

سه و نیم صبح

ساعت سه و نیم صبح زنگ ساعتش به صدا درمی‌آید.

بیرون تاریک است.

خیابان ساکت است.

و بیشتر پنجره‌ها هنوز خاموش‌اند.

De oven

Niet veel later branden de lampen van de bakkerij.

De oven wordt warm.

Het deeg staat klaar.

فر

کمی بعد چراغ‌های ناوایی روشن می‌شوند.

فر گرم می‌شود.

و خمیرها آماده هستند.

Zijn vader

Vroeger werkte zijn vader hier ook.

En daarvoor zijn grootvader.

Niet in hetzelfde gebouw.

Maar wel in hetzelfde vak.

پدرش

پیش‌تر پدرش نیز همین کار را انجام می‌داد.

و پیش از او پدربزرگش.

نه در همین ساختمان.

اما در همین حرفه.

Het deeg

De bakker werkt met zijn handen.

Drukken.

Vouwen.

Draaien.

Wachten.

خمیر

نانوا با دستانش کار می‌کند.

فشار می‌دهد.

تا می‌کند.

می‌چرخاند.

و منتظر می‌ماند.

Geduld

Brood houdt niet van haast.

Dat weet iedere bakker.

صبر

نان عجله را دوست ندارد.

هر نانوایی این را می‌داند.

De eerste klant

Even na zeven uur gaat de deur open.

Een oudere vrouw komt binnen.

Zoals bijna iedere ochtend.

نخستین مشتری

کمی بعد از ساعت هفت در باز می‌شود.

زنی سالخورده وارد می‌شود.

مثل تقریباً هر صبح.

Haar gewoonte

Zij koopt altijd hetzelfde.

Een volkorenbrood.

Twee krentenbollen.

En soms een appeltaartpunt.

عادت او

همیشه همان چیزها را می‌خرد.

یک نان سبوس‌دار.

دو نان کشمش‌ی.

و گاهی یک تکه پای سیب.

Het praatje

Zij praten een paar minuten.

Over het weer.

Over de markt.

Over haar kleinkinderen.

گفت‌وگو

چند دقیقه با هم صحبت می‌کنند.

درباره هوا.

درباره بازار.

و درباره نوه‌هایش.

De schoolkinderen

Rond acht uur komen kinderen binnen.

Met schooltassen op hun rug.

Sommigen kopen een broodje.

Anderen alleen iets zoets.

دانش‌آموزان

نزدیک ساعت هشت کودکان وارد می‌شوند.

با کوله‌پشتی‌های مدرسه.

بعضی یک ساندویچ می‌خرند.

و بعضی فقط چیزی شیرین.

De geur

De geur van vers brood blijft de hele dag hangen.

Mensen merken het vaak al voordat zij de winkel zien.

عطر

بوی نان تازه تمام روز در فضا باقی می‌ماند.

مردم اغلب پیش از دیدن مغازه آن را حس می‌کنند.

De middag

Tegen de middag wordt het rustiger.

De drukste uren zijn voorbij.

De bakker drinkt eindelijk een kop koffie.

ظهر

نزدیک ظهر مغازه آرام‌تر می‌شود.

شلوغ‌ترین ساعت‌ها گذشته‌اند.

و نانوا بالاخره فرصت نوشیدن یک فنجان قهوه را پیدا می‌کند.

Zijn tevredenheid

Hij wordt niet rijk van zijn werk.

Maar wanneer klanten tevreden vertrekken, voelt hij iets anders.

Trots.

رضایت

او از این کار ثروتمند نمی‌شود.

اما وقتی مشتریان راضی بیرون می‌روند، احساس دیگری دارد.
احساس افتخار.

Wat de bakker mij leerde

Goed werk wordt vaak gedaan wanneer niemand kijkt.

Vroeg in de ochtend.

Stap voor stap.

Dag na dag.

آنچه نانوا به من آموخت
کار خوب اغلب زمانی انجام می‌شود که کسی نگاه نمی‌کند.
صبح خیلی زود.
قدم به قدم.
روز به روز.

Hoofdstuk ۴۱ – De bruggen van Flevoland

فصل چهل و یکم – پل‌های فلفولاند

Ik ben Flevoland.

Water heeft mijn geschiedenis gevormd.

Daarom zijn bruggen hier belangrijk.

Niet alleen van beton en staal.

Maar ook als verbinding tussen mensen.

فصل چهل و یکم – پل‌های فلفولاند
من فلفولاند هستم.
آب تاریخ مرا شکل داده است.
به همین دلیل پل‌ها در اینجا اهمیت دارند.
نه فقط از بتن و فولاد.
بلکه به عنوان پیوند میان انسان‌ها.

De ochtendspits

Op een brug rijden auto's richting Amsterdam.

Andere rijden richting Zwolle.

Andere richting Utrecht.

ترافیک صبحگاهی

روی پل‌ها خودروها به سمت آمستردام حرکت می‌کنند.

بعضی به سمت زووله.

و بعضی به سمت اوترخت.

De vrachtwagenchauffeur

Een vrachtwagenchauffeur rijdt deze route al jaren.

Hij kent iedere afslag.

Iedere bocht.

Iedere brug.

راننده کامیون

راننده کامیونی سال‌هاست این مسیر را طی می‌کند.

تمام خروجی‌ها را می‌شناسد.

تمام پیچ‌ها را.

و تمام پل‌ها را.

De jonge vrouw

Een jonge vrouw rijdt naar haar eerste werkdag.

Zij voelt spanning.

En enthousiasme.

زن جوان

زنی جوان به سمت نخستین روز کاری خود می‌رود.

هیجان دارد.

و کمی اضطراب.

Het water beneden

Onder de brug beweegt het water rustig verder.

Alsof het geen haast kent.

آب زیر پل

در زیر پل آب آرام به حرکت خود ادامه می‌دهد.

گویی هیچ عجله‌ای ندارد.

Wat de brug mij leerde

Iedere verbinding begint met de beslissing om afstand te overbruggen.

آنچه پل به من آموخت

هر ارتباطی با تصمیم برای عبور از فاصله آغاز می‌شود.

Hoofdstuk ۴۲ – De avond in een rijtjeshuis

فصل چهل و دوم – شبی در یک خانه خانوادگی

Hoofdstuk ۴۲ – De avond in een rijtjeshuis

Ik ben Flevoland.

Niet alle verhalen spelen zich af op grote plekken.

Niet bij havens.

Niet bij meren.

Niet op markten.

Veel verhalen spelen zich gewoon thuis af.

Achter een voordeur.

Achter een raam waar 's avonds licht brandt.

فصل چهل و دوم – شبی در یک خانه خانوادگی

من فلفولاند هستم.

همه داستان‌ها در مکان‌های بزرگ اتفاق نمی‌افتند.

نه در بندرها.

نه کنار دریاچه‌ها.

و نه در بازارها.

بسیاری از داستان‌ها در خانه رخ می‌دهند.

پشت یک در.

پشت پنجره‌ای که شب‌ها روشن است.

Thuiskomen

Rond half zes gaat de voordeur open.

De vader komt thuis van zijn werk.

Hij zet zijn tas neer.

Doet zijn jas uit.

En haalt diep adem.

بازگشت به خانه

حدود ساعت پنج و نیم در خانه باز می‌شود.

پدر از سر کار برمی‌گردد.

کیفش را زمین می‌گذارد.

کتش را درمی‌آورد.

و نفس عمیقی می‌کشد.

De kinderen

Boven klinkt gelach.

Een kind rent door de gang.

Een ander roept iets vanuit zijn kamer.

کودکان

از طبقه بالا صدای خنده می‌آید.

یکی از بچه‌ها در راهرو می‌دود.

و دیگری از اتاقش چیزی صدا می‌زند.

De keuken

In de keuken wordt gekookt.

Pannen staan op het fornuis.

Groenten worden gesneden.

De geur vult langzaam het huis.

آشپزخانه

در آشپزخانه غذا در حال آماده شدن است.

قابلمه‌ها روی اجاق هستند.

سبزیجات خرد می‌شوند.

و بوی غذا کمکم در خانه پخش می‌شود.

De tafel

Even later zit iedereen aan tafel.

Niet altijd tegelijk.

Niet altijd rustig.

Maar wel samen.

میز شام

کمی بعد همه دور میز می‌نشینند.

نه همیشه همزمان.

نه همیشه آرام.

اما در کنار هم.

De verhalen van de dag

Hoe was school?”“

vraagt de moeder.

Goed.”“

antwoordt haar zoon.

Zoals zoveel kinderen doen.

داستان‌های روز

مادر می‌پرسد:

مدرسه چطور بود؟

پسر پاسخ می‌دهد:

خوب بود.

همان پاسخی که بسیاری از کودکان می‌دهند.

Meer vragen

Maar langzaam komen er meer verhalen.

Over een toets.

Een voetbalwedstrijd.

Een grap van een vriend.

Een nieuwe docent.

سؤال‌های بیشتر

اما کم‌کم داستان‌های بیشتری گفته می‌شوند.

درباره امتحان.

یک مسابقه فوتبال.

شوخی یک دوست.

یا معلمی جدید.

De afwas

Na het eten wordt de tafel afgeruimd.

Borden verdwijnen.

Glazen worden afgewassen.

شستن ظرف‌ها

بعد از غذا میز جمع می‌شود.

بشقاب‌ها کنار گذاشته می‌شوند.

و لیوان‌ها شسته می‌شوند.

De rust

Later op de avond wordt het stiller.

Iemand leest een boek.

Iemand kijkt televisie.

Iemand maakt huiswerk.

آرامش

بعدتر خانه آرام‌تر می‌شود.

کسی کتاب می‌خواند.

کسی تلویزیون تماشا می‌کند.

و کسی مشق می‌نویسد.

Het licht boven

Een voor een gaan de lichten uit.

Eerst beneden.

Daarna boven.

چراغ‌ها

چراغ‌ها یکی‌یکی خاموش می‌شوند.

اول طبقه پایین.

و بعد طبقه بالا.

Morgen

Morgen begint alles opnieuw.

School.

Werk.

Boodschappen.

Sport.

Gewone dingen.

فردا

فردا همه چیز دوباره آغاز می‌شود.

مدرسه.

کار.

خرید.

ورزش.

و کارهای عادی روزمره.

Wat het rijtjeshuis mij leerde

Geluk zit vaak niet in grote gebeurtenissen.

Maar in gewone avonden waarop iedereen thuis is.

آنچه این خانه به من آموخت

خوشبختی اغلب در رویدادهای بزرگ نیست.

بلکه در شبهای معمولی است.

شبهایی که همه در خانه هستند.

Hoofdstuk ۴۳ – De man van de fietsenwinkel

فصل چهل و سوم – مرد دوچرخه‌فروش

Op een hoek van een straat in Almere staat een fietsenwinkel.

Niet groot.

Maar altijd druk.

فصل چهل و سوم – مرد دوچرخهفروش

در گوشه‌ای از یکی از خیابان‌های آلمیره مغازه دوچرخهفروشی‌ای قرار دارد.

نه خیلی بزرگ.

اما همیشه پرمشغله.

De monteur

De eigenaar werkt achter in de werkplaats.

Zijn handen zijn bijna altijd zwart van vet.

تعمیرکار

صاحب مغازه در کارگاه پشتی کار می‌کند.

دستانش تقریباً همیشه چرب و سیاه هستند.

De lekke band

Een meisje komt binnen met een lekke band.

Ze moet straks naar school.

پنچری

دختری با دوچرخه‌ای پنچر وارد می‌شود.

باید به‌زودی به مدرسه برود.

Geen probleem

Laat maar hier.”“

zeft de monteur.

Over tien minuten kun je weer fietsen.”“

مشکلی نیست

تعمیرکار می‌گوید:

بگذار اینجا.

ده دقیقه دیگر دوباره می‌توانی دوچرخه‌سواری کنی.

De oudere man

Even later komt een oudere man binnen.

Zijn fiets is ouder dan sommige klanten.

مرد سالخورده

کمی بعد مردی سالخورده وارد می‌شود.

دوچرخه‌اش از بعضی مشتریان مغازه پیرتر است.

Waarom nieuw?

Mensen vragen hem soms waarom hij geen nieuwe koopt.

Hij lacht dan.

چرا نو نخری؟

گاهی از او می‌پرسند چرا دوچرخه جدید نمی‌خرد.

او می‌خندد.

Zijn antwoord

Deze kent mij al veertig jaar.”“

zeft hij.

پاسخ او

می‌گوید:

این دوچرخه چهل سال است مرا می‌شناسد.

Wat de fietsenwinkel mij leerde

Niet alles hoeft vervangen te worden.

Sommige dingen worden waardevoller naarmate ze ouder worden.

آنچه دوچرخه‌فروشی به من آموخت

لازم نیست همه چیز تعویض شود.

بعضی چیزها هرچه قدیمی‌تر می‌شوند، ارزشمندتر می‌شوند.

Hoofdstuk ۴۴ – De regen boven Flevoland

فصل چهل و چهارم – باران بر فراز فلفولاند

Hoofdstuk ۴۴ – De regen boven Flevoland

Ik ben Flevoland.

Mensen praten graag over zonnige dagen.

Over blauwe luchten.

Over warme avonden.

Maar regen hoort net zo goed bij het leven.

فصل چهل و چهارم – باران بر فراز فلفولاند

من فلفولاند هستم.

مردم دوست دارند درباره روزهای آفتابی صحبت کنند.

درباره آسمان آبی.

و عصرهای گرم.

اما باران نیز به همان اندازه بخشی از زندگی است.

De eerste druppels

Op een woensdagmiddag verschijnen donkere wolken boven Almere.

Eerst merkt bijna niemand iets.

Dan vallen de eerste druppels.

نخستین قطره‌ها

در بعدازظهر یک چهارشنبه ابرهای تیره بالای آلمیره ظاهر می‌شوند.

ابتدا تقریباً هیچ‌کس متوجه نمی‌شود.

بعد نخستین قطره‌ها می‌بارند.

De fietsers

Fietsers kijken omhoog.

Sommigen versnellen.

Sommigen geven het op.

دوچرخهسواران

دوچرخهسواران به آسمان نگاه می‌کنند.

بعضی سرعتشان را بیشتر می‌کنند.

بعضی هم تسلیم می‌شوند.

De jongen zonder jas

Een jongen fietst zonder regenjas.

Zonder paraplu.

Zoals altijd.

پسر بدون بارانی

پسری بدون بارانی دوچرخهسواری می‌کند.

بدون چتر.

مثل همیشه.

Zijn moeder

Vanmorgen zei zijn moeder nog:

Neem een jas mee.”“

Hij vond dat niet nodig.

Nu denkt hij daar anders over.

مادرش

صبح مادرش گفته بود:

یک بارانی با خودت ببر.

او فکر کرده بود لازم نیست.

حالا نظر دیگری دارد.

Het bushokje

Bij een bushalte schuilen onbekenden naast elkaar.

Een student.

Een oudere vrouw.

Een man met een boodschappentas.

ایستگاه اتوبوس

زیر سقف ایستگاه اتوبوس چند غریبه کنار هم ایستاده‌اند.

یک دانشجو.

یک زن سالخورده.

و مردی با کیسه خرید.

Het gesprek

Niemand kende elkaar vijf minuten geleden.

Nu praten zij over het weer.

Over de regen.

Over hoe snel het veranderde.

گفت‌وگو

پنج دقیقه پیش هیچ‌کدام یکدیگر را نمی‌شناختند.

اما حالا درباره هوا صحبت می‌کنند.

درباره باران.

و درباره اینکه چقدر سریع همه چیز تغییر کرد.

De boerin

Verderop kijkt een boerin naar haar land.

Voor sommige mensen is regen lastig.

Voor haar soms noodzakelijk.

کشاورز

کمی دورتر کشاورزی زن به زمین هایش نگاه می کند.

برای بعضی مردم باران دردسر است.

اما برای او گاهی ضروری است.

De ramen

In huizen verschijnen regendruppels op de ramen.

Kinderen tekenen figuren in het condens.

پنجره ها

قطره های باران روی پنجره ها ظاهر می شوند.

کودکان روی بخار شیشه ها شکل می کشند.

De hond

Een hond weigert verder te wandelen.

Zijn baas probeert hem te overtuigen.

Zonder succes.

سگ

سگی حاضر نیست بیشتر راه برود.

صاحبش تلاش می کند او را قانع کند.

اما موفق نمی شود.

De avond

Tegen de avond stopt de regen.

Alsof er nooit iets gebeurd is.

De wolken trekken weg.

Een streep zonlicht verschijnt.

عصر

نزدیک شب باران متوقف می‌شود.

گویی هیچ اتفاقی نیفتاده است.

ابر ها کنار می‌روند.

و نوار باریکی از نور خورشید ظاهر می‌شود.

De lucht daarna

Vaak is de lucht na regen mooier dan ervoor.

Frisser.

Helderder.

Rustiger.

آسمان پس از باران

اغلب آسمان بعد از باران زیباتر از قبل است.

تازمتر.

شفافتر.

و آرامتر.

Wat de regen mij leerde

Niet iedere grijze dag is een slechte dag.

Soms maakt regen ruimte voor nieuw licht.

آنچه باران به من آموخت

هر روز ابری روز بدی نیست.

گاهی باران جا را برای نور تازه باز می‌کند.

Hoofdstuk ۴۰ – De vrouw in de boekhandel van Almere

فصل چهل و پنجم – زن کتابفروش آلمیره

Op een rustige straat staat een kleine boekhandel.

Niet groot.

Niet modern.

Maar geliefd.

فصل چهل و پنجم – زن کتابفروش آلمیره

در خیابانی آرام کتابفروشی کوچکی قرار دارد.

نه بزرگ است.

نه بسیار مدرن.

اما دوستداشتنی است.

Iedere ochtend

Iedere ochtend opent een vrouw de deur.

Ze zet de lampen aan.

Recht een stapel boeken.

En begint haar dag.

هر صبح

هر صبح زنی در را باز می‌کند.

چراغ‌ها را روشن می‌کند.

چند کتاب را مرتب می‌کند.

و روزش را آغاز می‌کند.

De vaste klant

Om tien uur komt een vaste klant binnen.

Zoals bijna iedere woensdag.

مشتری همیشگی

ساعت ده مشتری همیشگی وارد می‌شود.

تقریباً مثل هر چهارشنبه.

Geen haast

Hij koopt niet meteen iets.

Eerst loopt hij langs de kasten.

Kijkt.

Leest.

Zoekt.

بدون عجله

او فوراً چیزی نمی‌خرد.

ابتدا میان قفسه‌ها قدم می‌زند.

نگاه می‌کند.

می‌خواند.

و جست‌وجو می‌کند.

Het meisje

Later komt een meisje binnen.

Twaalf jaar oud.

Met een lijstje in haar hand.

دختر

بعدتر دختری وارد می‌شود.

دوازده سال دارد.

و برگه‌ای در دست گرفته است.

De opdracht

Voor school moet zij een boek lezen.

Maar eigenlijk weet zij niet wat zij leuk vindt.

تکلیف

برای مدرسه باید کتابی بخواند.

اما در واقع هنوز نمی‌داند چه نوع کتابی را دوست دارد.

Het advies

De boekverkoopster stelt een paar vragen.

Niet veel.

Gewoon genoeg.

راهنمایی

کتابفروش چند سؤال می‌پرسد.

نه زیاد.

فقط به اندازه کافی.

Het juiste boek

Na een paar minuten haalt zij een boek uit een kast.

Probeer deze eens.”“

zegt zij.

کتاب مناسب

چند دقیقه بعد کتابی را از قفسه بیرون می‌آورد.

می‌گوید:

این را امتحان کن.

Het begin

Misschien wordt dat boek later vergeten.

Misschien niet.

Misschien is het het begin van een leven lang lezen.

آغاز

شاید آن کتاب بعدها فراموش شود.

شاید هم نه.

شاید آغاز یک عمر کتابخواندن باشد.

Wat de boekhandel mij leerde

Soms verandert een leven door één ontmoeting.

Of door één boek.

آنچه کتابفروشی به من آموخت

گاهی یک زندگی با یک دیدار تغییر می‌کند.

یا با یک کتاب.

Hoofdstuk ۴۶ – De lange zomeravond van Flevoland

فصل چهل و ششم – عصر بلند تابستانی فلفولاند

Hoofdstuk ۴۶ – De lange zomeravond van Flevoland

Ik ben Flevoland.

In de zomer lijken de dagen langer.

Maar eigenlijk zijn het de avonden die veranderen.

Ze geven mensen meer tijd.

Meer licht.

Meer ruimte.

فصل چهل و ششم – عصر بلند تابستانی فلفولاند

من فلفولاند هستم.

در تابستان روزها طولانی‌تر به نظر می‌رسند.

اما در واقع این عصرها هستند که تغییر می‌کنند.

آنها به مردم زمان بیشتری می‌دهند.

نور بیشتری.

و فضای بیشتری.

Na het werk

Om zes uur sluiten kantoren hun deuren.

Computers gaan uit.

Agenda's worden dichtgeslagen.

بعد از کار

ساعت شش عصر اداره‌ها تعطیل می‌شوند.

رایانه‌ها خاموش می‌شوند.

و دفترچه‌های برنامه بسته می‌شوند.

Het terras

In het centrum van Almere zitten mensen op terrassen.

Niemand heeft haast.

De zon staat nog hoog.

کافه‌های روباز

در مرکز آلمیره مردم روی صندلی‌های کافه‌های روباز نشسته‌اند.

هیچکس عجله ندارد.

خورشید هنوز بالاست.

De vrienden

Vier vrienden ontmoeten elkaar na hun werk.

Sommigen kennen elkaar al twintig jaar.

Anderen pas een paar maanden.

دوستان

چهار دوست بعد از کار همدیگر را ملاقات می‌کنند.

بعضی بیست سال است که همدیگر را می‌شناسند.

بعضی فقط چند ماه.

Het gesprek

Ze praten over werk.

Over vakanties.

Over kinderen.

Over plannen voor de zomer.

گفت‌وگو

درباره کار صحبت می‌کنند.

درباره تعطیلات.

درباره فرزندان.

و درباره برنامه‌های تابستانی.

Het park

In een park spelen kinderen nog steeds buiten.

Hoewel het al laat is.

پارک

در پارکی کودکان هنوز بیرون بازی می‌کنند.

با اینکه ساعت نسبتاً دیر شده است.

De bal

Een voetbal rolt over het gras.

Iemand schiet.

Iemand mist.

Iedereen lacht.

توپ

توپ روی چمن می‌غلتد.

یکی شوت می‌زند.

یکی توپ را از دست می‌دهد.

و همه می‌خندند.

De barbecue

Achter een rijtjeshuis brandt een barbecue.

Buren praten met elkaar.

De geur van eten hangt in de lucht.

باربیکیو

پشت یکی از خانه‌ها باربیکیویی روشن است.

همسایه‌ها با هم صحبت می‌کنند.

و بوی غذا در هوا پخش شده است.

De fietspaden

Op de fietspaden rijden mensen nog steeds heen en weer.

Alsof de dag nog niet wil eindigen.

مسیرهای دوچرخه

در مسیرهای دوچرخه‌سواری هنوز مردم در رفت‌وآمد هستند.

انگار روز نمی‌خواهد به پایان برسد.

Het water

Langs het water zitten vissers.

Sommigen hebben al uren niets gevangen.

Toch blijven zij zitten.

آب

کنار آب ماهیگیران نشسته‌اند.

بعضی ساعت‌هاست چیزی نگرفته‌اند.

اما همچنان همانجا مانده‌اند.

Waarom?

Omdat het niet altijd om de vis gaat.

Soms gaat het om de rust.

چرا؟

چون همیشه موضوع ماهی نیست.

گاهی موضوع آرامش است.

De zonsondergang

Pas laat begint de zon te zakken.

Het licht wordt zachter.

Warmer.

Goudkleurig.

غروب

خورشید تازه دیر هنگام شروع به پایین رفتن می‌کند.

نور نرم‌تر می‌شود.

گرم‌تر.

و طلایی‌تر.

De stilte

Langzaam wordt het rustiger.

Kinderen gaan naar huis.

Terrassen lopen leeg.

De avond neemt het over.

سکوت

کم‌کم همه چیز آرام‌تر می‌شود.

کودکان به خانه می‌روند.

کافه‌ها خلوت می‌شوند.

و شب از راه می‌رسد.

Wat de zomeravond mij leerde

Sommige van de mooiste momenten gebeuren tussen werk en slaap.

Gewoon op een gewone avond.

آنچه عصر تابستانی به من آموخت

بعضی از زیباترین لحظه‌های زندگی میان کار و خواب اتفاق می‌افتند.

فقط در یک عصر معمولی.

Hoofdstuk ۴۷– De huisarts van Zeewolde

فصل چهل و هفتم – پزشک خانواده در زیفولده

Op een maandagochtend begint de wachtkamer langzaam vol te lopen.

De huisarts kent veel van zijn patiënten al jaren.

فصل چهل و هفتم – پزشک خانواده در زیفولده

صبح دوشنبه اتاق انتظار کم‌کم پر می‌شود.

پزشک خانواده بسیاری از بیمارانش را سال‌هاست می‌شناسد.

Het kind

Een jongen komt binnen met een zere keel.

Hij kijkt liever naar zijn schoenen dan naar de dokter.

کودک

پسری با گلودرد وارد می‌شود.

ترجیح می‌دهد به کفش‌هایش نگاه کند تا به پزشک.

De dokter

De huisarts stelt rustige vragen.

Niet alleen over de pijn.

Maar ook over school.

En voetbal.

پزشک

پزشک با آرامش سؤال می‌پرسد.

نه فقط درباره درد.

بلکه درباره مدرسه.

و فوتبال.

De oudere man

Later komt een oudere man binnen.

Hij heeft eigenlijk geen haast.

Hij wil vooral zekerheid.

مرد سالخورده

بعدتر مردی سالخورده وارد می‌شود.

در واقع عجله‌ای ندارد.

بیشتر به دنبال اطمینان خاطر است.

Luisteren

De huisarts weet dat luisteren soms net zo belangrijk is als behandelen.

گوش دادن

پزشک می‌داند که گوش دادن گاهی به اندازه درمان اهمیت دارد.

Wat de huisarts mij leerde

Mensen voelen zich vaak beter wanneer zij zich gehoord voelen.

آنچه پزشک خانواده به من آموخت

انسان‌ها اغلب زمانی حال بهتری پیدا می‌کنند که احساس کنند کسی به آن‌ها گوش داده است.

Hoofdstuk ۴۸— De laatste bus naar huis

Hoofdstuk ٤٨ – De laatste bus naar huis

Ik ben Flevoland.

Overdag lijkt alles snel te gaan.

Mensen vertrekken.

Werken.

Studeren.

Vergaderen.

Maar laat op de avond verandert het tempo.

Dan wordt de laatste bus voor veel mensen een kleine wereld op zichzelf.

فصل چهل و هشتم – آخرین اتوبوس به خانه

من فلفولاند هستم.

در طول روز همه چیز سریع به نظر می‌رسد.

مردم می‌روند.

کار می‌کنند.

درس می‌خوانند.

و جلسه برگزار می‌کنند.

اما آخر شب ریتم زندگی تغییر می‌کند.

آن وقت آخرین اتوبوس برای بسیاری از مردم به دنیایی کوچک تبدیل می‌شود.

De chauffeur

De chauffeur rijdt deze route al jaren.

Hij kent iedere halte.

Iedere bocht.

En bijna iedere vertraging.

راننده

راننده سال‌هاست این مسیر را طی می‌کند.

همه ایستگاه‌ها را می‌شناسد.

همه پیچ‌ها را.

و تقریباً همه تأخیرها را.

De student

Achterin zit een student.

Zijn rugzak ligt naast hem.

Hij kijkt naar buiten.

Morgen heeft hij een tentamen.

دانشجو

در انتهای اتوبوس دانشجویی نشسته است.

کوله‌پشتی‌اش کنارش قرار دارد.

به بیرون نگاه می‌کند.

فردا امتحان دارد.

De verpleegkundige

Verderop zit een verpleegkundige.

Haar avonddienst is net afgelopen.

Ze is moe.

Maar ook tevreden.

پرستار

کمی جلوتر پرستاری نشسته است.

شیفت عصرش تازه تمام شده است.

خسته است.

اما احساس رضایت دارد.

Het stel

Een jong stel praat zachtjes met elkaar.

Niet over grote dingen.

Gewoon over hun dag.

زوج جوان

زوجی جوان آرام با هم صحبت می کنند.

نه درباره موضوعات بزرگ.

فقط درباره روزی که پشت سر گذاشته اند.

De regen

Buiten begint het te regenen.

Druppels glijden over de ramen.

De lichten van de stad vervagen.

باران

بیرون باران شروع می شود.

قطره ها روی شیشه ها می لغزند.

و چراغ های شهر کمی محو می شوند.

De halte

Bij iedere halte stapt iemand uit.

Langzaam wordt de bus leger.

Rustiger.

Stiller.

ایستگاه

در هر ایستگاه کسی پیاده می شود.

اتوبوس کم کم خلوت تر می شود.

آرام تر.

و ساکت تر.

De laatste passagier

Bij de laatste halte blijft nog één passagier over.

Hij bedankt de chauffeur.

Zoals hij altijd doet.

آخرین مسافر

در آخرین ایستگاه فقط یک مسافر باقی می‌ماند.

او از راننده تشکر می‌کند.

همان‌طور که همیشه این کار را می‌کند.

Naar huis

Niet veel later rijdt de chauffeur zelf naar huis.

Ook zijn werkdag is voorbij.

بازگشت به خانه

کمی بعد راننده نیز راهی خانه می‌شود.

روز کاری او هم به پایان رسیده است.

Wat de laatste bus mij leerde

Aan het einde van de dag willen de meeste mensen hetzelfde.

Gewoon veilig thuiskomen.

آنچه آخرین اتوبوس به من آموخت

در پایان روز بیشتر مردم یک خواسته مشترک دارند.

اینکه سالم به خانه برسند.

Hoofdstuk ۴۹ – De vrijwilliger van het buurthuis

فصل چهل و نهم – داوطلب مرکز محله

Op een rustige straat in Dronten staat een buurthuis.

Van buiten lijkt het eenvoudig.

Maar binnen gebeuren iedere week tientallen kleine dingen.

فصل چهل و نهم – داوطلب مرکز محله

در خیابانی آرام در درونتن یک مرکز محله قرار دارد.

از بیرون ساده به نظر می‌رسد.

اما درون آن هر هفته ده‌ها اتفاق کوچک رخ می‌دهد.

De vrijwilliger

Een vrijwilliger opent de deur.

Zet koffie.

Zet stoelen klaar.

En wacht op de bezoekers.

داوطلب

داوطلبی در را باز می‌کند.

قهوه آماده می‌کند.

صندلی‌ها را می‌چیند.

و منتظر بازدیدکنندگان می‌ماند.

De oudere vrouw

Als eerste komt een oudere vrouw binnen.

Haar kinderen wonen ver weg.

Maar hier kent iedereen haar naam.

زن سالخورده

اولین نفر زنی سالخورده وارد می‌شود.

فرزندانش دور از او زندگی می‌کنند.

اما اینجا همه نام او را می‌دانند.

De nieuwe bewoner

Later komt een nieuwe bewoner van de wijk binnen.

Hij woont hier pas drie maanden.

Nog niet alles voelt vertrouwd.

ساکن جدید

بعدتر ساکن جدیدی وارد می‌شود.

فقط سه ماه است که در این محله زندگی می‌کند.

و هنوز همه چیز برایش آشنا نشده است.

Het gesprek

Een kop koffie wordt ingeschonken.

Iemand stelt een vraag.

Iemand vertelt een verhaal.

En langzaam ontstaat een gesprek.

گفت‌وگو

فنجانی قهوه ریخته می‌شود.

کسی سوالی می‌پرسد.

کسی داستانی تعریف می‌کند.

و کم‌کم گفت‌وگویی شکل می‌گیرد.

De kaartclub

In een andere ruimte speelt een groep ouderen kaart.

Sommigen winnen.

Sommigen verliezen.

Maar niemand lijkt zich daar druk over te maken.

گروه بازی

در اتاقی دیگر گروهی از سالمندان ورق بازی می‌کنند.

بعضی برنده می‌شوند.

بعضی می‌بازند.

اما هیچ‌کس زیاد نگران نتیجه نیست.

De lach

Af en toe klinkt gelach door het gebouw.

Niet luid.

Maar warm.

خنده

گاهی صدای خنده در ساختمان می‌پیچد.

نه خیلی بلند.

اما گرم و صمیمی.

Wat het buurthuis mij leerde

Een gemeenschap ontstaat niet vanzelf.

Zij groeit wanneer mensen tijd maken voor elkaar.

آنچه مرکز محله به من آموخت

یک جامعه خودبه‌خود شکل نمی‌گیرد.

زمانی رشد می‌کند که انسان‌ها برای یکدیگر وقت بگذارند.

Hoofdstuk ۵۰ – De ochtend van morgen

فصل پنجاهم – صبح فردا

Hoofdstuk ۵۰ – De ochtend van morgen

Ik ben Flevoland.

Iedere dag eindigt.

Maar iedere dag begint ook opnieuw.

Dat is misschien wel het mooiste van een provincie.

Van een stad.

Van een dorp.

Van een mensenleven.

فصل پنجاهم – صبح فردا

من فلفولاند هستم.

هر روزی به پایان می‌رسد.

اما هر روزی دوباره آغاز می‌شود.

شاید همین زیباترین ویژگی یک استان باشد.

یک شهر.

یک روستا.

و یک زندگی.

Vroeg licht

Nog voordat veel mensen wakker zijn, verschijnt het eerste licht boven de horizon.

De lucht verandert langzaam van kleur.

نخستین نور

پیش از آنکه بسیاری از مردم بیدار شوند، نخستین نور بر افق ظاهر می‌شود.

و آسمان آرام آرام رنگ عوض می‌کند.

De melkboer

Een melkveehouder loopt al over zijn erf.

De koeien wachten niet.

De ochtend ook niet.

دامدار

دامداری از همان صبح زود در مزرعه‌اش قدم می‌زند.

گاوها منتظر نمی‌مانند.

صبح هم منتظر نمی‌ماند.

De verpleegkundige

Een verpleegkundige trekt haar uniform aan.

Voor haar begint een nieuwe dienst.

Nieuwe patiënten.

Nieuwe gesprekken.

Nieuwe zorgen.

پرستار

پرستاری لباس کارش را می‌پوشد.

برای او شیفتی تازه آغاز می‌شود.

بیماران جدید.

گفت‌وگوهای جدید.

و نگرانی‌های جدید.

De bakker

In Emmeloord brandt alweer licht in de bakkerij.

De eerste broden liggen straks in de winkel.

Zoals gisteren.

Zoals morgen.

نانوا

در املوئورد دوباره چراغ نانوایی روشن شده است.

کمی بعد نخستین نان‌ها در مغازه قرار خواهند گرفت.

مثل دیروز.

و مثل فردا.

Het kind

Een kind wordt wakker.

Vandaag lijkt een gewone dag.

Maar dat weet je nooit zeker.

Misschien leert het iets nieuws.

Misschien ontmoet het een nieuwe vriend.

کودک

کودکی از خواب بیدار می‌شود.

امروز روزی عادی به نظر می‌رسد.

اما هیچ‌وقت نمی‌توان مطمئن بود.

شاید چیز تازه‌ای یاد بگیرد.

شاید دوستی جدید پیدا کند.

De trein

In Almere vertrekken de eerste treinen.

Mensen stappen in.

Met plannen.

Met verwachtingen.

Met dromen.

قطار

در آلمیره نخستین قطارها حرکت می‌کنند.

مردم سوار می‌شوند.

با برنامه‌ها.

با انتظارها.

و با رویاها.

De leraar

Een leraar opent een klaslokaal.

De stoelen staan netjes klaar.

Nog even is het stil.

معلم

معلمی در کلاس را باز می‌کند.

صندلی‌ها مرتب چیده شده‌اند.

و هنوز چند دقیقه‌ای سکوت برقرار است.

De eerste leerlingen

Niet veel later komen de eerste leerlingen binnen.

Met rugzakken.

Met verhalen.

Met energie.

نخستین دانش‌آموزان

کمی بعد نخستین دانش‌آموزان وارد می‌شوند.

با کوله‌پشتی‌هایشان.

با داستان‌هایشان.

و با انرژی‌شان.

De vrouw op de fiets

Een vrouw fietst naar haar werk.

De wind staat tegen.

Zoals zo vaak in Flevoland.

زن دوچرخه‌سوار

زنی با دوچرخه به سمت محل کارش می‌رود.

باد روبه‌رویش می‌وزد.

همان‌طور که در فلفولاند بارها اتفاق می‌افتد.

Toch fietsen

Toch blijft zij doorfietsen.

Omdat de wind uiteindelijk altijd minder sterk is dan doorzettingsvermogen.

ادامه دادن

اما او به راهش ادامه می‌دهد.

چون در نهایت باد هرگز از پشتکار قوی‌تر نیست.

De nieuwe bewoner

Iemand pakt verhuisdozen uit.

Vandaag is zijn eerste dag in Flevoland.

Alles voelt nog onbekend.

ساکن جدید

کسی در حال باز کردن کارتن‌های اسباب‌کشی است.

امروز نخستین روز زندگی او در فلفولاند است.

همه چیز هنوز ناآشناست.

De toekomst

Misschien blijft hij hier vijf jaar.

Misschien vijftig.

Dat weet niemand.

آینده

شاید پنج سال اینجا بماند.

شاید پنجاه سال.

هیچ‌کس نمی‌داند.

Het landschap

Buiten liggen de velden.

De steden.

De bossen.

De dijken.

De meren.

سرزمین

در بیرون مزارع قرار دارند.

شهرها.

جنگل‌ها.

سدها.

و دریاچه‌ها.

Alles gaat verder

De seizoenen veranderen.

Kinderen worden volwassenen.

Nieuwe huizen verschijnen.

Bomen groeien.

همه چیز ادامه دارد

فصل‌ها تغییر می‌کنند.

کودکان بزرگ می‌شوند.

خانه‌های جدید ساخته می‌شوند.

و درختان رشد می‌کنند.

Wat morgen mij leerde

De toekomst komt niet ineens.

Zij komt in kleine stappen.

Dag voor dag.

Mens voor mens.

آنچه فردا به من آموخت

آینده ناگهان از راه نمی‌رسد.
بلکه در گام‌های کوچک شکل می‌گیرد.
روز به روز.
و انسان به انسان.

Mijn naam is Flevoland
Ik ben gebouwd op dromen.
Op plannen.
Op samenwerking.
Op moed.

نام من فلفولاند است
من بر پایه رویاها ساخته شده‌ام.
بر پایه برنامه‌ها.
همکاری.
و شجاعت.

En daarom geloof ik in morgen
Want iedere generatie laat iets achter.
En iedere generatie bouwt iets nieuws.
Dat is mijn verhaal.
En dat verhaal is nog lang niet afgelopen.

و به همین دلیل به فردا ایمان دارم
زیرا هر نسل چیزی از خود به جا می‌گذارد.
و هر نسل چیزی تازه می‌سازد.
این داستان من است.
و این داستان هنوز به پایان نرسیده است.